Taxa poștală plătită în numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No 120228/932

No. 1

5 Lei

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetași

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE

APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

La voia întâmplării !

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

Jean de la Hire

CEI TREI CERCETASI

La voia întâmplării!

Nr. 1

V.2.0

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE

An apariţie:
1934

CAPITOLUL I
Accidentul fatal

— Păzeşte-te, tată! Păzeşte-te! strigă Raimondo înspăimântat.

Prea târziu!

Halatul lui Petre Balsan, ridicat de un violent curent de aer, produs de o fereastră deschisă, fu prins între cilindru şi cureaua de transmisie şi nenorocitul, simţindu-se tras, întinse instinctiv braţele înainte.

Amândouă mâinile îi fură prinse în angrenajul, care se învârtea cu repeziciune. Şi, cu un urlet de durere, Petre Balsan căzu leşinat; mâinile lui nu mai erau decât două cioturi zdrobite, din care curgeau şiroaie de sânge.

Raimondo se repezi la uşa hangarului, o deschise şi strigă disperat:

— Ajutor, mamă, ajutor!

Apoi, fără a mai aştepta şi fără a-şi pierde prezenţa de spirit, cu toată durerea ce simţea, alergă la tatăl său şi îngenunchea lângă dânsul; scoase din buzunar o sforicică şi legi bine braţele rănitului, strângându-le deasupra pulsului. Căci Raimondo Balsan ştia ce să facă în astfel de ocazii. Nu era doar degeaba sergent în secţia de călăuze a cercetaşilor din Roma, acele legături sumare fură deajuns spre a opri sângele.

Dar, în prag apăru d-na Balsan. Văzând pe soţul său întins ca mort pe cimentul însângerat, scoase un strigăt şi se clătina gata să leşine.

Dar vocea sigură a fiului îi redase puterea.

— Mamă! îi zise Raimondo – du-te repede şi cheamă doctorul. Tata e numai leşinat. Nu te speria. Îl voi pune eu pe pat.

Şi cum mama se apropia, cu mâinile întinse şi privirea rătăcită:

— Nu, nu – îi strigă Raimondo. Nu te apropia! Du-te după doctor.

Era atâta energie convingătoare în cuvintele sale, încât d-na Balsan ieşi repede şi alergă spre casa doctorului care sta în apropiere. Atunci Raimondo, trecându-şi amândouă braţele în jurul corpului rănitului, îl duse în căsuţa de lemn ce se ridica ceva mai departe de hangar şi acolo îl aşeză pe un pat.

Petre Balsan, victima acelui înspăimântător accident, era un lucrător mecanic de mare valoare, născut la Roma, din părinţi originari din Veneţia. În tinereţe emigrase în Franţa, la Paris, unde se însurase cu o franceză, lucrătoare şi ea într-un mare atelier de mode. Reîntors la Roma pentru *o* mică moştenire, care îi asigura o modestă independenţă, el cumpărase un teren spaţios la Lungo Tevere, unde ridicase un hangar cu un mic atelier alăturea, în care lucra pe cont propriu şi o căsuţă, în care trăia liniştit cu soţia şi unicul lor fiu, Raimondo, un băiat de şaisprezece ani, care se născuse la Roma, chiar în primul an, după întoarcerea sa.

Şi, de un an, ajutat doar de fiul său, Petre Balsan, lucra, la o invenţie a lui, un hidroplan special, insubmersibil, capabil de zboruri mult mai lungi şi mai rapide decât cele efectuate până acum de alte aparate similare şi pe care îl botezară „*Aeroc*”.

După numeroase experienţe, făcute în taină, cu motorul său fără zgomot, terminase aparatul.

Tocmai în timpul acela, Carnegie, miliardarul american, anunţase prin ziare, că oferă un premiu de un milion de dolari, adică cinci milioane de franci francezi aviatorului care va traversa pentru prima oară Atlanticul, plecând din orice port european spre a ajunge la New-York.

Şi Petre Balsan se pregătea să încerce formidabilul raid, având pe fiul său ca pasager şi ca ajutor, când se întâmplă acel stupid accident care-i strivi mâinile, lăsându-l infirm.

Singur în cameră, cu tatăl său care zăcea pe pat, Raimondo simţi că i se risipeşte încetul cu încetul curajul, care-l susţinuse în clipa tragică.

Dar nu fu decât o clipă de slăbiciune. Un gând îi fulgeră prin minte. Îşi ridică fruntea; ochii săi căprui scânteiau. Şi cu glas tare, ca şi când rănitul ar fi putut să-l audă strigă:

— Tată! Voi lua eu locul tău! Voi străbate Atlanticul! Şi voi câştiga cele cinci milioane de franci pentru mama şi pentru tine!

Abia rostise aceste cuvinte şi auzi paşi în odaia de alături, pare le servea de bucătărie şi de sufragerie în acelaş timp.

Se întoarse.

Uşa se deschise şi mama să intră urmată de un străin: era medicul.

Acesta fără a spune un cuvânt îşi aruncă pălăria pe un scaun şi examina apoi pe rănit, dându-i să respire nişte săruri foarte tari.

Şi cum Petre Balsan tresărea şi deschidea ochii, el zise femeii

care sta în picioare îndărătul lui:

— Veţi avea puterea să mă ajutaţi, doamnă?

— Da, răspunse biata femeie, ştergându-şi ochii umflaţi de plâns.

— Bărbatul dv. şi-a pierdut pentru totdeauna mâinile, dar viaţa nu-i e în primejdie, mulţumită acestor legături, care au oprit sângele. Curaj! Vedeţi, se trezeşte. Îl vom vindeca. Ridicaţi-l încet, încet de totuşi câteşi trei se ocupară de rănit, care trezit şi strângând dinţii ca să nu urle de durere, privea cu disperare mâinile sale însângerate şi fără formă.

CAPITOLUL II
„Sus inimile, cercetaşi”

Accidentul se petrecuse la 3 Iunie, într-o Marţi la orele cinci după amiază.

La opt, lăsând pe mama să la căpătâiul tatălui său adormit Edmond Balsan, fără a se mai gândi să stea la masă, se urcă în autobuzul care tocmai pornea spre Roma.

Avea o idee, care trebuia numaidecât pusă în practică.

Destinul îl lovise în tatăl său. Dar el se ridica împotriva destinului cu un zâmbet de sfidare.

Nu făcea oare parte din acea pleiadă de tineri valoroşi, care oţeliţi la aspra şcoală a cercetaşilor italieni, ştiu să îndure totul cu seninătate şi să învingă toate cu voinţă nestrămutată?

De cinci ani de când făcea parte din secţia exploratorilor izbutise să fie remarcat şi apreciat pentru admirabilele şi precocele sale calităţi de înţelepciune şi energie, de prudenţă şi îndrăzneală. Tot acolo legase o strânsă prietenie cu Marius Colombo, un băiat de aceiaşi vârstă cu el, care învăţa mecanica şi cu Jean-Maria Callega, de origină genovez. Acesta era un băieţandru de cincisprezece ani, fiul unui comandor care retras de mai multă vreme din marină, ocupa acum un post înalt la Ministerul armatei.

Jean-Maria care vroia să îmbrăţişeze cariera tatălui său, se pregătea sub privegherea acestuia ca să dea examen de admitere la Şcoala navală. Camarazii săi care-l şi vedeau mare navigator, îl porecliseră Jean Bart, dându-i numele celebrului marinar francez.

Printre cercetaşi era cunoscută trainica prietenie ce lega pe cei trei băieţi care erau văzuţi mai totdeauna împreună.

Marius Colombo, de fel din Milano, rămas de copil orfan, fusese luat de un unchi al mamei sale, care avea un magazin de arme la Roma şi care-l dase să înveţe mecanica într-un atelier de reparat automobile.

Raimondo se duse de-a dreptul la dânsul. Îl găsi cufundat în citirea unei cărţi de aventuri în camera din dosul magazinului unchiului său.

— Bună seara. Marius, zise el. Unchiu-tău e aicea?

— Da. Era cam obosit şi s-a culcat. Sunt ceasurile nouă şi tocmai mă gândeam să fac şi eu ca el, răspunse Marius. Dar ce ai de eşti aşa palid? Şi cum se face că eşti aici la ora asta? Vii de acasă? S-a întâmplat ceva?

S-a întâmplat ceva?

— Da, ceva grav, răspunse Raimondo. Unchiu-tău nu e aici. Deci, putem vorbi.

Şi fixându-şi privirea ochilor săi căprii plini de energie în ochii negri, vecinic râzători a lui Marius îi spuse răspicat:

— Marius, dacă nu ţi-e frică, tu, eu şi Jean Bart vom pleca mâine spre America.

— Spre America?

— Da, continuă Raimondo. Vreau să-ţi dezvălui un secret, care pân-acum era al tatei, dar acum e al meu.

Şi îi vorbi despre „*Aeroc*” despre premiul de cinci milioane, despre traversarea Atlanticului.

Apoi povesti, cu glasul tremurând de emoţie oribilul accident de după amiaza.

— Trebuia să plecăm mâine, tata şi cu mine. Vom pleca! Tata e pus în imposibilitate de a o face şi va fi de aici înainte pentru totdeauna, din nefericire. Dar eu sunt aici! Şi tu… şi Jean Bart!

Sunt trei locuri pe „*Aeroc*” al treilea era să fie ocupat de o rezervă de provizii. Vom lua mai puţine şi vom încăpea câteşi trei. Jean Bart se pregăteşte pentru Şcoala navală. Cunoaşte navigaţia, orientarea. Îşi va lua hărţile şi instrumentele şi apoi ştie englezeşte; la New-York ne va fi de mare folos. Tu te pricepi bine la motoare şi la mecanică, vei fi mecanicul. Eu am ajutat pe tata la construirea hidroplanului şi am luat parte la zborurile de încercare, voi fi deci pilotul şi şeful expediţiei şi vom lua premiul!

— Şi vom dovedi lumii cine sunt cercetaşii italieni! strigă Marius cu entuziasm. Cei doi băieţi se priviră emoţionaţi şi printr-o mişcare spontană se aruncară unul în braţele altuia, îmbrăţişându-se ca soldaţii care se duc la luptă. Cinci minute mai târziu cei doi băieţi mergeau cu paşi rari pe şosea, îndreptându-se spre locuinţa lui Jean Bart.

După ce fură primiţi, chiar de comandor, cei doi băieţi putură, fără nici o dificultate să se ducă în camera lui Jean-Maria, zis Jean Bart.

Acesta era un băieţaş cam scund, dar bine legat cu ochii albaştrii, bărbia proeminentă, fruntea strâmtă cu două linii verticale între sprâncene; expresia figurii sale denota o fire leală, dar puţin încăpăţânată.

Fu uimit, văzând pe prietenii săi.

Dar, repede aproape pe şoptite, Raimondo îl puse în curent cu cele petrecute şi cu planurile sale de viitor.

— Ne-am înţeles! declară Jean-Maria cu simplicitate şi ca şi când ar fi fost vorba de o simplă excursie la porţile Romei, de pildă, întrebă cu obişnuinţa lui linişte:

— Când plecăm?

— Imediat! răspunse Marius cu vioiciune.

— Vrei să zici mâine, pe înnoptate – rectifică Raimondo cu un zâmbet.

— Ne-am înţeles, declară Jean Bart. Mâine la patru voi fi la tine. Voi inventa un pretext pentru tata…

Deschise uşa şi ieşiră câteşi trei.

Urmară un lung coridor întunecos şi în vestibulul luminat de un glob electric, găsiră pe Callega care, cu vechea lui pipă în gură, sta în pragul salonului.

— Ei băieţi, le zise el surâzând, când porniţi la micul război în aşteptarea celui mare?

— Mâine după amiază, domnule comandor, răspunse Marius cu glasul lui sonor.

Atunci comandorul ridică pipa în aer cu un gest larg şi le zise pe un ton părintesc şi glumeţ:

— Sus inimile, cercetaşi.

— Da, domnule comandor, zise Raimondo, punând fără voie în glasul său o nuanţă ştrengărească. Sus inimile! Cercetaşii italieni se vor urca foarte sus, mâine!

CAPITOLUL III
Busola trucată

Şi pe când cei trei cercetaşi hotărau să se avânte în acea formidabilă aventură a traversării Atlanticului în aeroplan, un fapt, neînsemnat în aparenţă, dar care trebuia să aibă consecinţe incalculabile şi dramatice un delict mai bine zis se săvârşea în hangarul-laborator de la Lungo Terere.

Cu toate precauţiunile luate spre a ascunde secretul invenţiei sale şi al experienţelor încununate de succes şi cu toate că de un an se mărginise să lucreze numai cu ajutorul fiului său, pe când cu 3-4 lucrători ar fi putut termina aparatul într-o lună, cu toate astea, secretul era cunoscut, în parte, de un om.

Acesta era un lucrător, anume Rognardi, pe care Petre Balsan îl dase afară din atelierul său din pricină că era leneş, beţiv şi neglijent.

Rognardi jurase să-şi răzbune.

Trecură săptămâni şi luni. Şi, mulţumită unui spionaj aproape continuu, află că Balsan construia şi aproape terminase un aeroplan de un tip nou.

— Bun, îşi zise el, am în mână răzbunarea mea! Voi intra în hangar într-o noapte şi voi face aeroplanului o avarie invizibilă, care, în plin zbor, va face să se prăbuşească aparatul şi... conducătorul său.

Fireşte, o oră după accidentul lui Petre Balsan, Rognardi îl aflase şi se hotărî să dea lovitura chiar în seara aceea.

Pe la ora zece deci, forţă uşa hangarului şi se strecură înăuntru. Dar, când aprinse felinarul pe care-l avea la el, avu o deziluzie. Credea că va găsi aeroplanul în mijlocul vastului hangar şi nu găsi decât un zid, un al doilea zid foarte solid, în care era o uşiţă cu drugi de fier şi cu trei broaşte de mărime neobişnuită. Aeroplanul se găsea dincolo de acel zid şi poarta prin care îl scotea din hangar era în partea cealaltă, exact în faţa locuinţei lui Balsan, care sta acolo ca o sentinelă de gardă. După câteva clipe de uimire şi necaz, Rognardi îşi zise:

— Nu face nimic, am destulă vreme. Să începem! Şi se apucă să desfacă broaştele. Dar erau atât de bine înţepenite în lemn, încât, ca să le scoată, ar fi trebuit să întrebuinţeze violenţa şi ar

fi făcut zgomot. După o oră de sforţări zadarnice, mormăi:

— Afurisit nenoroc! N-am să pot da lovitura! Şi se hotărî să plece, decis să se înapoieze în altă seară cu instrumente mai potrivite. Dar, pe când se scula de jos, ochii i se opriră asupra unui aparat strălucitor, pus pe o bancă.

— Iaca… busola!

Se apropiă şi privi instrumentul: O frumoasă busolă marină. Un zâmbet răutăcios îi încreţi gura.

— Dacă nu voi putea cumva ajunge până la aeroplan murmură el, pot în orice caz să-i stric instrumentul acesta. Mă pricep, e un lucru uşor. Şi nu va observa nimic, decât colo sus, unde se va rătăci… Şi, fără a mai sta la gânduri, luă busola şi în mai puţin de câteva minute o desfăcu în parte. Lua dintre rămăşiţele de metal rămase pe bancă o mică lamă de fier. Apoi, cu multă îndemânare, o introduse într-un numit punct în aşa mod, încât, închizând cutia, lama să rămână bine înţepenită şi invizibilă în acelaş timp. Remontând busola, murmura:

— Lama de fier va face să devieze acul magnetic şi chiar roza vânturilor, deoarece pe busolă, roza vânturilor se învârteşte şi se orientează după indicaţiile acului… Acul are funcţiunea de a arăta nordul şi îl arată totdeauna, cu condiţia ca să nu fie supus altei influenţe. Aici lama de fier va face să devieze… şi în loc de a arăta nordul, acul va arăta sud vestul….

Desigur, curând sau mai târziu, cineva care ar încerca să se orienteze aici pe pământ ar constata după multe încercări că busola a fost trucată, dar pe mare nu există nici un mijloc de control… De ajuns să se ridice ceaţa şi aviatorul nu va mai putea să se orienteze nici după mersul soarelui nici după stele. Şi înainte de a-şi da seama, câte catastrofe se pot întâmpla!..

Şi pe când îşi vorbea astfel, se furişă cu multă precauţiune afară din hangar; apoi, cu capul plecat, cu umerii strânşi, ferindu-se în noaptea aceea senină, o luă tiptil în spre Tibru, pe malul căruia se opri, ascunzându-se în nişte păpuriş. Ridicând capul, văzu o umbră mişcându-se în hangar şi dispărând pe partea cealaltă.

— Te pomeneşti că vine încoace, îşi zise Rognardi. Dar, am timpul să mă depărtez.

Şi, fără a se mai ascunde, răufăcătorul o luă la fugă, depărtându-se.

Nu se înşelase.

Raimondo, care abia se înapoiase din oraş, făcea inspecţie înainte de a se duce să-şi vadă părinţii şi să se culce, după cum

făcea în toate nopţile, în interiorul hangarului, lângă aeroplan.

Când ajunse pe poteca de-a lungul fluviului, după ce ocolise jumătate din construcţiei pătrată a hangarului, Rognardi era deja departe. Dar băiatul constată că uşa laboratorului era crăpată.

— Ce-i asta? exclamă el. Ştiam că o închisesem… Să fi fost mama? Pentru ce?

Înainta, aprinse lampa electrică pe care o avea totdeauna în buznar şi nu-i trebui mult ca să vadă că broasca fusese forţată.

Trecu lampa din mâna dreaptă în stânga şi scoase browningul din buzunar, apoi intră hotărât. Cu paşi siguri, trecu pe după cuptor îndărătul motorului electric şi al maşinilor, dar nu văzu nimic.

Apoi se duse şi examină uşa, îndărătul căreia era aeroplanul. Era intactă. Dar, una din broaşte era zgâriată şi parc-ar fi fost ciocănită.

— Acum înţeleg, zise Raimondo. Vreun hoţ o fi aflat că tata a fost rănit, m-a văzut plecând şi s-o fi gândit că nefiind nimeni în hangar, ar putea fura ceva unelte sau cauciucuri pentru roţi; dar sosirea mea l-a pus pe fugă.

Ridicând din umeri, constată dintr-o privire că nimic nu fusese atins în jur şi ieşi, închizând uşa. Mai ocoli odată hangarul cu revolverul în mână şi uitându-se în jur:

— Nimeni! murmură el.

Puse revolverul în buzunar şi scoţând o cheie deschise fără zgomot uşa de la intrarea casei.

Intrând, spuse încet:

— Sunt eu, mamă!

Străbătu în vârful picioarelor bucătăria-sufragerie şi intră în camera luminată de o lampă de noapte. Pe pat, Petre Bals dormea, foarte palid, dar liniştit, cu mâinile bandajate întinse pe plapomă.

Şi mama dormea într-un fotoliu de lângă pat.

Raimondo privind emoţionat pe dragii lui părinţi, simţi umezindu-i-se ochii.

Ridicând mâna ca pentru un jurământ ei spuse în şoaptă:

— Vă voi consola eu de această nenorocire şi vă voi aduce de peste Ocean gloria şi bogăţia.

CAPITOLUL IV
Plecarea

A doua zi la patru şi un sfert după amiază cei trei cercetaşi şedeau în hangar sub aripa stângă a aeroplanului.

Marius Colombo şi Jean-Maria Callega veniseră tocmai atunci.

— Ce face tatăl tău? întrebă Jean Bart care, sub înfăţişarea lui aspră de ligur era cel mai sentimental dintre toţi.

— E în afară de pericol, răspunse mişcat Raimondo, dar nu va mai putea lucra, mâinile îi sunt definitiv pierdute.

— Atunci rămâne cum am hotărât? întrebă Marius.

— Da.

— Când plecăm?

— Astă-seară la opt sau nouă. Când vor fi toate gata. Nu vom avea de cât să deschidem uşa hangarului, să împingem afară aparatul să ne urcăm în el şi să punem în mişcare motorul.

— Bine, zise Jean Bart. Şi ce faci cu părinţii, le spui tot?

Ochii căprii ai lui Balsan se întristară.

— Nu, răspunse el. Nu m-ar lăsa să plec. Le-am scris o scrisoare pe care o voi pune la plecare, pe masa din bucătărie. Mama o s-o găsească în clipa în care vom pleca de oarece va auzi zgomotul pe care-l va face aparatul depărtându-se.

— Dar voi cum aţi făcut cu cei de-acasă?

— Eu, zise Marius, am pus la cutie scrisoarea pentru unchiul; o s-o primească la opt. O s-o citească, o să ocărască şi pe urmă o să se ducă pe la toţi vecinii şi prietenii să le spuie că nepotu-său e un adevărat milanez!

Şi Marius, izbucni într-un râs, care făcu pe Raimondo să zâmbească.

— Eu zise, grav Jean Bart – am făcut acelaş lucru. Tata o să citească scrisoarea, o să bombăne de vreo câteva ori; „Fulgere şi trăsnete”. Şi, pe urmă o să spuie mamii, că fiindcă am avut note rele luna asta m-a trimes, drept pedeapsă, la fratele lui, căpitan de port la Livorno, care într-o lună o să mă facă să umblu drept.

— Şi mama ta o să-l creadă? întrebă Raimondo.

— Desigur că o să creadă, fiindcă aşa ceva s-a mai întâmplat. Într-o seară, fără măcar să-mi dea voie să mă întorc casă, tata m-a dus de la liceu de-a dreptul la gară, mi-a dat câţiva gologani

de buznar şi m-a urcat în tren!

— Atunci e minunat, zise Raimondo. Iată scrisoarea pe care o voi lăsa părinţilor mei, adăogă el şi apropiindu-se de ceilalţi le ceti cu jumătate glas acele rânduri simple dar plina de o nestrămutată hotărâre prin care explica mamei şi tatălui său motivul care-l împingea la acel pas atât de îndrăzneţ.

— Bravo! zise Marius, punând scrisoarea la loc în plicul ei.

— Dar asta nu e tot, zise Raimondo, luându-i-o şi vârând-o în buzunar. Înţelegeţi că plecarea noastră trebuie să fie constatata în mod oficial, dacă vrem s-avem dreptul la cele cinci milioane, sosind la New-York.

— Aşa e răspunse Marius. Nu ne gândeam la asta!

— Şi ce-ai făcut? întreba Jean Bart.

— Azi dimineaţă am trimes o telegramă Preşedintelui Aeronauticei italiene. I-am cerut să păstreze secretul, rugându-l ca astă-seară la opt să vie aici cu un alt membru al societăţii spre a constata în mod oficial plecarea lui „*Aeroc*” şi am iscălit: Petre Balsan, constructor-aviator, cerând un răspund telegrafic.

— L-ai primit? întrebă Marius, entuziasmat!

— Da, iată-l.

Şi Raimondo le arătă o telegramă redactată astfel:

Petre Balsan, Lungo Tevere. Vom fi la opt la hangarul dv. Conte del Faro.

— Da, spuse Jean Bart, numai dacă domnii ăştia ne-ar lua în serios. În fond, noi suntem nişte copii…

Marius îl întrerupse cu vioiciune:

— O să trebuiască să ne ia în serios, văzându-ne că plecăm!

— De altminteri, zise Raimondo cu un surâs plin de şiretenie, vor constata plecarea aeroplanului şi noi nu le cerem altceva.

— Atunci să lăsăm vorba şi să ne apucăm de lucru.

De la patru şi jumătate până la opt cei trei băieţi se ocupară de ultimile pregătiri.

După ce terminară intrară în casă, unde D-na Balsam le pregătise o gustare. Biata femeie, ca şi rănitul de altminteri credea că se distraseră punând toate în ordine în hangar.

În sfârşit terminară masa şi ieşiră pe când D-na Balsam se aşeză iar la căpătâiul rănitului.

Raimondo se uita mereu la ceas şi Jean Bart mormăia:

— Numai de ar veni.

— Desigur că vor veni, exclamă Marius, de vreme ce am telegrafiat.

Deodată pe când Raimondo spunea:

— E opt fără zece minute.

Apăru un automobil pe şosea.

— Iată-i! strigă Marius.

— Veniţi, veniţi, strigă Raimondo, mama nu trebuie să-i audă. Şi câteşi trei alergară pe şosea, ieşind înaintea automobilului şi când fură la câţiva metri numai de el, Raimondo începu să facă semn, strigând:

— Opriţi!

Şoferul opri maşina.

Atunci, Balsan, chemându-şi în ajutor tot curajul şi prezenţa de spirit, se apropiă scoţându-şi pălăria şi întrebă, cu glasul cam tremurător:

— Dl. Conte del Faro?

— Eu sunt, răspunse unul din cei trei domni, care se găseau în automobil.

— Eu sunt Raimondo Balsan, care v-a scris. Eu sunt acela care vreau să plec împreună cu camarazii mei Marius Colombo şi Jean-Maria Callega spre a traversa Atlanticul cu aeroplanul. V-am rugat să veniţi, fiindcă plecarea trebuie constatată în mod oficial. Iertaţi-mă vă rog! Am iscălit în scrisoare pe tatăl meu, Petre Balsan, inventator şi constructor al hidroavionului. El trebuia să plece împreună cu mine, dar ieri şi-a tăiat amândouă mâinile într-un angrenaj şi atunci noi trei am hotărât să încercăm această traversare singuri.

Contele del Faro şi ceilalţi doi domni ascultaseră cu uimire mereu crescândă discursul micului cercetaş. În sfârşit surâse şi zise cu amabilitate:

— Bine, copile, înţeleg, tatăl d-tale e rănit şi aţi hotărât să încercaţi în locul lui aventura. Dar, ştiţi să pilotaţi un aeroplan?

Raimondo răspunse cu un zâmbet de mândrie.

— Desigur, domnule! Cunosc aparatul tot aşa de bine ca şi tatăl meu. De un an lucrez la el. Am făcut probe în cursul cărora am fost adesea la volan. De zeci de ori împreună cu tatăl meu, am montat şi demontat motorul – un motor nou, absolut fără zgomot şi cu o forţă de 180 cai. Cât despre prietenii mei, Marius e un excelent mecanic, iar Jean Maria zis Jean Bart e candidat la Şcoala navală. Înţelegeţi, dar domnule că ne pricepem în navigaţie aeriană.

Auzind acele cuvinte atât de limpezi, în care era îndrăzneală, siguranţă şi o oarecare nevinovăţie, cei trei domni nu mai zâmbiră. Erau surprinşi, mişcaţi, dar şi încurcaţi.

Şi fiindcă tăceau, întrebându-se doar din ochi. Marius zise cu

hotărâre:
— Dacă vreţi să aveţi bunătatea să vă coborâţi ca să mergeţi pe jos până la hangar, căci părinţii lui Raimondo nu trebuie să ştie că plecăm....
— Haidem, zise Contele del Faro şi întorcându-se spre şofer, îi spuse să aştepte.
Mergând încet spre hangar, Raimondo le povesti totul despre invenţia tatălui său, despre munca îndârjită şi tainică de un an până la accidentul fatal. Apoi le arătă scrisoarea pe care o scrisese pentru părinţii săi. După ce o citiră, îi întrebă cu oarecare îngrijorare:
— Ce credeţi, d-lor?
Unul din cei trei domni răspunse grav:
— Dacă aparatul prezintă garanţii de construcţie, de soliditate şi de tehnică trebuie să-i lăsăm să plece pe aceşti tineri eroi.
— Aceasta e şi părerea mea, zise celalalt.
— Şi a mea, declară del Faro. Dar oricum, ne luăm o mare răspundere. Priviţi-i i, sunt nişte copii!
— Sunt însă curagioşi şi italieni, dragul meu, răspunse acela care aprobase de la început.
— Ai dreptate – haidem la hangar.
Cinci minute mai târziu, la lumina becurilor electrice mobile, cei trei reprezentanţi ai Societăţii aeronautice examinau aparatul. Apoi se retraseră într-un colţ şi după o discuţie de câteva minute se întoarseră la cei trei băieţi, care aşteptau cu o emoţie ce lesne se poate închipui.
— Când vreţi să porniţi? întrebă del Faro.
— Imediat, d-le, dacă ne permiteţi.
— Fără a mai vedea pe părinţii voştri?
Balsan, păli, dar cu o sforţare de energie, răspunse:
— Da, domnule, fără a-i mai vedea... aşi plânge... şi nu vreau să plâng.
— Dar camarazii dumitale au părinţi?
— Da, domnule.
— Şi cum au făcut?
— Au lăsat câte o scrisoare ca şi mine.
— Bravo! Curajoşi băieţi, strigă contele del Faro nemai stăpânindu-şi entuziasmul şi deschizând braţele, cuprinse pe Raimondo într-o caldă îmbrăţişare.
Apoi, vorbind cu înfrigurare:
— Dă-mi scrisoarea, băiete. O voi da eu părinţilor tăi, locuiesc în căsuţa de colo, nu-i aşa? Domnilor, îmbrăţişaţi pe aceşti băieţi!

Şi acum voi îmbarcaţi-vă. Vom împinge noi aparatul afară din hangar.

Şi, nebuni de bucurie, de orgoliu şi de entuziasm cei trei cercetaşi săriră la locurile lor. Raimondo şi Marius pe cele două scaune din faţă, iar Jean Bart pe cel din spate.

Cei trei bărbaţi împinseră aparatul, care se puse în mişcare fără zgomot.

În faţa hangarului se întindea un câmp larg şi necultivat.

— Sunteţi gata? strigă contele.

— Gata! răspunse Jean Bart.

— Atunci, vă spunem ca pe mare: Cu Dumnezeu înainte! Şi se depărta împreună cu ceilalţi de aeroplan.

Raimondo puse în mişcare elicea şi împinse o pârghie. Se auzi un slab zbârnâit. Elicea se învârti mai repede… şi aparatul alunecă lin, depărtându-se pe terenul neted.

— Trăiască Italia! strigă Marius, fluturând pălăria lui de cercetaş.

— Trăiască Italia! răspunseră cei trei domni descoperindu-se. Şi văzură la capătul câmpului aparatul decolând şi înălţându-se cu repeziciune spre cerul crepuscular.

În acel moment se deschise uşa căsuţei şi în pragul ei apăru o femeie, care împreunându-şi mâinile, scoase un geamăt de durere. Era biata mamă, care ghicise cele ce se petreceau.

— O! Doamne! Doamne! Lacrimi mari îi picurau din ochi şi deodată se clătină… Contele del Faro prinse în braţe pe d-na Balsan, care leşinase…

CAPITOLUL V

Ep.

Noaptea aceea de Iunie se anunţa foarte senină. „*Aeroc*”-ul zbura în linie dreaptă la o înălţime de o mie de metri făcând un zgomot uşor ca şi zbârnâitul unei albine.

Raimondo era la volan; Marius supraveghea motorul, Jean Bart examina o hartă la lumina încă destul de puternică a soarelui ce apunea. Ar fi cu neputinţă de descris emoţia lor. Şi totuşi, nici o umbră de tristeţe, de părere de rău. Era un amestec de speranţă, de bucurie, de entuziasm şi de forţa imensă unită cu violenta senzaţie a unei minunate libertăţi.

Trecuse cam vreun sfert de ceas de la plecare, fără ca cei trei aviatori să fi deschis gura, când Jean Bart, ridicând capul, strigă:

— Raimondo.

— Ce e? întrebă acesta.

— Trebuie să urmăm direcţia vest-nord-vest. Vom intra în Ocean prin golful Gasconiei. Cu ce viteză zburăm, Marius?

— 200 kilometri pe oră.

— Bine, zise Jean Bart. Acum sunt ceasurile nouă. De la Roma la Barcelona sunt 900 de kilometri în linie dreaptă. Vom trece deci deasupra oraşului pe la unu dimineaţa.

— Nu e nici o adiere de vânt. Nu vom devia de la linia dreaptă pe care trebuie s-o urmăm, Raimondo şi nici nu e nevoie de busolă. Văd destul de bine Ursa mare şi cea mică cu steaua polară şi Carul lui Boote. Dacă nu se înnorează, ne ajung numai stelele pentru orientare.

Vântul produs de viteza cursei nu-i împiedica să-şi audă cuvintele deoarece prora aparatului era prevăzută cu un parbriz de oţel în care se deschideau două ferestruici cu geamuri de cristal.

Dar, cu toate că puteau vorbi în linişte, deoarece lipsa vântului le permitea să conducă destul de uşor, se mulţumiră timp de o oră şi jumătate numai cu observaţii geografice şi atmosferice.

Recunoscură pe rând la luminile ce licăreau ici şi colo pe pământul cufundat în întunerec câteva aglomerări de oarecare importanţă, care după linia regulată pe care o urmau, trebuiau

să fi fost oraşele de pe coasta Corsicei sau a Sardiniei. Mişcaţi de acelaş gând, cei trei cercetaşi strigară într-un singur glas: „Adio Italie!” Şi-şi simţiră ochii umplându-se de lacrimi. Apoi nu mai văzură nimic decât apă şi aer. Deodată la orizont. Spre apus, apărură parcă nişte stele.

— Uite, zise Marius, nişte stele care se ridică şi altele care se sting şi-apoi se reaprind.

— Sunt luminile fixe şi farurile intermitente din portul şi rada Barcelonei! zise Jean Bart.

— Bravo! zise Raimondo. Asta înseamnă că n-am deviat nici cu un centimetru. De acum vom zbura deasupra uscatului timp de trei ore, urmând linia Barcelona-Saragossa-Bilbao.

În timp de trei ore fu o succesiune de puncte luminoase şi la intervale obscure până ce Jean Bart exclamă:

— Peste cinci minute vom intra în Golful Gasconiei.

Atunci cei trei cercetaşi simţiră inimile bătându-le cu putere. Formidabilul zbor abia acum începea.

Din Golful Gasconiei până la New-York sunt 8000 kilometri în linie aeriană. Presupunând că „*Aeroc*”-ul nu avea să devieze niciodată din drumul drept şi că avea să păstreze tot timpul o viteză de 180 kilometri pe oră, traversarea Atlanticului trebuia să dureze 44 de ore!

Pe când se gândeau la dificultăţile ce le vor ieşi în cale, trecură peste îmbucătura fluviului San-Sebastiano. Jean Bart scoase ceasornicul şi uitându-se la lumina becului electric zise:

— Azi, Miercuri, 4 Iunie, la ora unu şi patruzeci de minute hidroavionul „*Aeroc*” al lui Petre Balsan se avântă deasupra Atlanticului, la San Sebastiano, cu destinaţia New-York, având pe bord pe cercetaşii italieni: Balsan, Colombo şi Callega. Îşi concentrase toată energia ca să rostească acele cuvinte şi totuşi glasul îi tremura puţin. Marius observă şi îi zise umflându-şi vocea şi cercând să glumească:

— Tremuri Jean Bart*!*

— Dar nu de frică, răspunse iute genovezul.

Din cauza frigului, cum spunea acel faimos cetăţean francez urcându-se pe ghilotină, adaogă Raimondo cu un accent solemn, dar zâmbind.

Din ligurul se ridicase şi întorcându-se pe jumătate zise:

— Ascultaţi dacă-mi tremură vocea. Şi strigă cu putere: La revedere Europa, la revedere!

— La revedere Europa, repetară ceilalţi doi împreună.

Şi cu o mişcare spontană se întoarseră amândoi să se uite

înapoi. Pământul dispăruse în noapte, în care se zăreau numai luminile fixe sau intermitente din rada deja San Sebastiano. Apoi, întorcându-se spre proră, văzură infinitul deasupra unui ocean de întuneric.

Oceanul era liniştit, căci nu se auzea nici un zgomot, afara de slabul zbârnâit al elicei şi sforăitul uşor al motorului.

Timp de o oră aproape, nici unul nu scoase o vorbă.

Raimondo mânuia cu vigoare volanul şi privea vag spre stelele ce se vedeau prin ferestruicile rotunde.

Marius la fiecare clipă controla aparatele.

Jean Bart verifica, după poziţia anumitor constelaţii faţă de liniile drepte ale aripilor dacă „*Aeroc*”-ul urma direcţia voită.

Deodată Marius întreabă:

— Cum facem ca să dormim?

— M-am gândit, zise Balsan. Iată cum: De la miezul nopţii la şase dimineaţa eu voi sta la volan şi tu, Marius, vei putea dormi. De la şase la amiază îţi voi lăsa ţie volanul şi eu voi dormi. Apoi voi lua iar conducerea de la amiaza la şase seara şi tu de la şase după amiază până la miezul nopţii. Astfel vom face fiecare câte 12 ore la volan, şase de somn şi şase de repaos.

— Se aprobă, zise Marius.

— Dar eu? întrebă Jean Bart.

— Tu nu vei sta de loc la volan, ordona Balsan. Tu eşti însărcinat cu orientarea şi observarea. Vei veghea toată noaptea. De la şase dimineaţa vei putea dormi până la amiază ţi chiar până la şase seara. În timpul somnului tău eu şi Marius vom conduce după busolă. Dacă va fi cumva prea multă ceaţă sau ceva neprevăzut, bine înţeles că te vom deştepta.

Bine! aprobă Jean Bart.

— Şi ca să mâncăm? întrebă Marius.

— La şase dimineaţa, la amiază şi la şase seara, declară Balsan.

Nu uitaţi apoi, că vom fi la New-York, dacă totul incite bine, peste vreo patruzeci de ore şi ceva, adică în două zile şi mai puţin de două nopţi.

— Bine! zise iarăşi Jean Bart.

— Se aprobă, răspunse Marius.

Şi iarăşi, urmă o tăcere.

După cinci minute, Marius dormea pe scaunul lui. Căci acest băieţaş deşi iute din fire, avea un caracter hotărât. Şi de vreme ce Raimondo, căpitanul lor hotărâse că Marius trebuia să doarmă de la miezul nopţii până la şase şi miezul nopţii trecuse, Marius

dormea…

În curând trecu miezul nopţii. Apoi se făcură ceasurile unu, doi, trei…

Spre răsărit stelele păliră şi o dungă trandafirie însemni linia orizontului. Lumina se mări şi se întinse de la un capăt la altul al cerului.

Şi în faţa ochilor uimiţi ai celor trei aviatori apăru Oceanul, o nesfârşită întindere de azur palid.

Atunci abia începu să adie briza. Cu un ochean de marină, Jean Bart, aplecat puţin peste bordul aparatului, examina suprafaţa Oceanului. Când, deodată, scoase o exclamaţie de surprindere:

— Raimondo!

— Ce e?

— O epavă!

— Ce spui? întrebă Balsan, care nu înţelesese la început.

— O epavă îţi spun… Colo, pe mare… Se zăreşte chiar o formă omenească grămădită pe o scândură.

— Trebuie să vedem ce e, zise Raimondo. să coborâm!

— Desigur.

Şi pe când Jean Bart, cercetând cu ocheanul, da lui Raimondo indicaţiile necesare ca să se orienteze, acesta începu să strige pe Marius.

— Ce s-a întâmplat mormăi acesta, deşteptându-se şi frecându-şi ochii.

— Amerizăm.

— Dar ce, avem vreo avarie?

— Nu, dar Jean Bart a zărit prin ochean urmele unui naufragiu.

Această primă aventură, deşi le întrerupsese zborul, îi pasiona.

Hidroavionul, condus cu îndemânare de Raimondo se scobori pe valuri alături de misterioasa epavă.

Dar ceea ce văzură îi emoţionă în alt mod.

Pe un fel de plută, pe care Marius o trase cu îndemânare cu ancora, zăcea o fiinţă omenească, slabă, palidă, leşinată sau moartă.

E lesne de închipuit care le fu emoţia când hidroavionul şi pluta se găsiră nemişcate la doi metri distanţă unul de altul şi putură constata că misteriosul naufragiat era un copil!

— Numai de n-ar fi mort! zise Jean Bart împreunând mâinile.

— Trage Marius! strigă Raimondo. Jean Bart, da-mi coniacul din lada cu provizii şi scoate repede o flanelă şi o haină de

schimb dintre lucrurile noastre.

Şi pe rând Jean Bart căuta în fundul nacelei şi da lui Raimondo obiectele cerute, Marius trase pluta lipind-o de flancul hidroavionului.

— Trebuie să debarc, zise el, ca să iau copilul.

Cu o mişcare sprintenă şi bine calculată el, sări din nacelă pe fragila plută. Apoi ridicând în braţe pe micul naufragiat îl întinse camarazilor săi care îl aşezară pe scaunul din napoi.

Şi câteşi trei strânşi în spaţiul strâmt dintre scaunele anterioare şi cel din napoi deteră misteriosului naufragiat toate îngrijirile ce se dau în asemenea cazuri. Dar după o oră de sforţări zadarnice trebuiră să cedeze, învinşi de neîndurata natură: în loc de a se încălzi şi de a-şi recăpăta elasticitatea, corpul nefericitului se înţepenea şi se făcea rece ca gheaţa.

— E mort, zise Raimondo.

— E mort! Bietul copil.

— Cât trebuie să fi suferit înainte de a închide ochii pentru totdeauna! îl compătimi cu tristeţe Raimondo.

Şi cu nu gest unanim se descoperiră în faţa micului cadavru, simţindu-se cuprinşi de un fel de teamă în faţa necunoscutului al pericolului şi al morţii.

Dar Raimondo revenindu-şi repede în fire zise: Jean Bart, goleşte sacul în care ţinem hainele şi să dăm acestui mort onorurile ce se obişnuiesc în marină.

Şi cei trei băieţi închiseră corpul îngheţat al micului necunoscut în sacul în fundul căruia puseră şi o bucată de fier uitată din întâmplare în nacelă. Apoi Jean Bart scoase dintre lucruri un steag pe care-l înălţă pe una din aripile hidroavionului în momentul în care camarazii săi azvârleau în mare corpul naufragiatului.

Puţin după aceea „*Aeroc*” aluneca iarăşi pe apă, dar abia atunci Balsan se gândi la direcţia ce trebuia să urmeze, dându-şi seama că se ridicase o ceaţă deasă care ascundea cerul şi orizontul.

— O să trebuiască să ne servim de busolă, spuse el. Marius, scoate-i capacul. Vreau să ne urcăm deasupra ceţei ca să vedem soarele.

CAPITOLUL VI
Furtuna

Într-adevăr cei trei aviatori fuseseră atât de preocupaţi încât nu observaseră vaporii albi care – cum se întâmplă la mare – se ridicaseră şi formaseră o ceaţă deasă ce acoperea soarele.

Şi cum în timpul scoborârii şi opririi pe apă, aparatul lor schimbase poziţia, trebuia neapărat să se servească de busolă ca să reia direcţia bună.

Consultând busola, Raimondo orienta zborul aparatului într-o direcţie pe care el o credea, că era vest-sud-vest, „*Aeroc*” părăsi suprafaţa apei şi se înălţă repede spre a ajunge deasupra stratului de ceaţă, care nu putea fi încă prea înalt. Într-adevăr, după două minute, vaporii erau mai puţini deşi şi imediat se zări azurul cerului. Dar în aceiaşi clipă, o răbufneală furioasă de vânt trecu peste aparat cufundându-se iar în ceaţă. Trăgând pârghia de adâncime Raimondo îndrepta aparatul zicând:

— Deasupra stratului de ceaţă e un vânt grozav. Trebuie să ne urcăm iar ca să vedem.

Jean Bart, care urmărea manevra îi zise:

— Suntem în regiunea unui puternic curent de aer care merge de la sud-vest la nod-vest.

— Va să zică un vânt contrariu?

— Da! Şi suflă până pe la patru după amiază în regiunile superioare şi medii ale atmosferei. Dacă vântul care e prea puternic ca să-l putem înfrunta fără primejdie continuă va trebui să zburăm numai la vreo sută de metri deasupra mării.

— Vom zbura deci prin ceaţă? întrebă Marius.

— Ce are a face! N-avem busolă? răspunse calm viitorul elev al Şcoalei navale. Prevederile lui Jean Bart se adeveriră. După ce încercară să se ridice iar deasupra ceţei şi constatară ca forţa vântului era prea mare, se coborâră la o sută de metrii deasupra Oceanului şi, consultând busola, Raimondo, îndreptă aparatul spre o direcţie pe care el o credea vest-sud-vest, cu alte cuvinte aceea a New York-ului. Fără a bănui că busola fiind trucată, se îndepărtau de punctul spre cărei vroiau să zboare, cei trei aviatori se lăsau voioşi să fie transportaţi de aparatul lor, în care aveau deplină încredere. Dar după câteva clipe, ceaţa se risipi

brusc în spre stânga şi, cu o smucitură teribilă aeroplanul se plecă atât de mult în cât cei trei băieţi nu-şi putură opri un strigăt de spaimă.

— Vântul, zise Jean Bart.

— O să înceapă poate şi ploaia zise, grav Raimondo.

Într-adevăr furtuna se dezlănţui cu o violenţă şi *o* iuţeală extraordinară.

Într-o clipă toată masa de vapori fu măturată, dar soarele nu se văzu, căci dintr-o parte a orizontului nori mari şi negri înveliră cerul.

Şi Oceanul, la o sută de metri sub aparat, răscolit de vânt, lua un aspect sinistru.

Edmond manevră iarăşi pârghia de profunzime şi aeroplanul se urcă cu repeziciune.

În picioare, ţinându-se de spătarul scaunului lui Balsan, Jean Bart care examina busola, strigă:

— Noroc că vântul s-a schimbat şi sufla spre vest-sud-vest aşa că nu vom avea de luptat, de oarece zburăm în acelaş sens. Ce viteză avem, Marius?

— Viteza maximă: două sute de kilometri pe oră.

— Dacă furtuna ţine numai 24 de ore, vom fi la New York mâine seară; nu mai de nu ni s-ar rupe ceva.

— N-o să se rupă nimic! îl asigură Raimondo. Suntem la o mie metri altitudine. Rămân aici şi zbor drept înainte! Şi într-adevăr, „*Aeroc*”-ul, zbura ca o săgeată, drept înainte.

Zborul acela vertiginos pe aripile vântului era ceva fantastic. Nu se vedea nici cerul nici marea… Timp de douăzeci şi şapte de ore de groază, nici unul din cei trei băieţi nu se mai gândi la somn.

Noaptea urmă după zi – o noapte întunecoasă, în care nu licărea altă lumină decât aceea a becului electric de lângă busolă.

Şi în timpul acelei nopţi şi a zilei furtunoase, care o urmă şi iarăşi a nopţii ceva mai calmă care veni după ea Raimondo, Marius şi Jean Bart nu simţiră nici frigul, nici osteneala, nici măcar foamea. Ronţăiră din când în când puţină ciocolată, câţiva pişcoţi şi gustară puţină carne rece, după care băură cate o înghiţitură de coniac, fără a mai ţine seamă de ore. Nervii supraexcitaţi îi menţineau într-o stare de surescitate fizică, vecină cu nebunia.

Abia îşi vorbeau. Dar, toţi se gândeau la acelaş lucru: ţinta lor, New York-ul.

În a treia noapte de zbor, la orele două, Marius examinând contorul kilometric, urlă nebun de bucurie:

— Şapte mii patru sute de kilometri. New York-ul trebuie să fie aproape!

Dar Jean Bart, îi răspunse calm:

— Contorul nu valorează nimic. E bazat pe rotaţiile elicei.

După calculele mele, ar trebui să fim de trei ceasuri deasupra continentului american. Acum ar trebui să zărim luminile farurilor, căci sunt multe şi foarte puternice pe coasta americana şi totuşi nu se zăreşte nimic.

Şi când, după o oră, se ivi soarele pe un cer curat şi fără nori toţi erau convinşi că peste puţin vor vedea ţărmul american.

Dar Jean Bart, care continua să se orienteze, strigă îndată:

— Raimondo! Ia uită-te! Soarele răsare la sud-est şi noi mergem spre el. Nu suntem în direcţia justă.

— E drept! zise Raimondo, încremenit. Şi totuşi busola…

Fu întrerupt de un strigăt al lui Marius, care se uita prin ochean.

— Pământ! Pământ! Colo la stânga.

Jean Bart îi smulse ocheanul şi se uită şi el.

— E adevărat! zise el.

— Trebuie să aterizăm, zise Balsan. Vom vedea atunci ce înseamnă toate astea.

Pământul se vedea acum cu ochii liberi. Se puteau distinge detaliile coastei. Departe, la orizont, un lanţ de munţi.

Ţărmul mării forma o plajă curbă foarte îngustă, mărginită de o pădure.

Jean Bart, care examina prin ochean, zise iară calm:

— Nu văd nici locuinţe, nici oameni. Şi arborii nu-mi par să fie din flora Statelor Unite. Par să fie arbori de gumă şi cocotieri…

— Vom vedea asta mai târziu, când vei face punctul cu instrumentele tale, zise Balsan. Deocamdată vom ateriza.

Şi la patru dimineaţa în ziua de 6 Iulie – o Vineri, – „*Aeroc*” se lasă uşor pe plaja de nisip fin la doi metri de o pădure, pe un ţărm necunoscut.

După vegetaţia din jur, se cunoştea că erau în regiunea tropicelor. Când aeroplanul se opri, cei trei cercetaşi săriră pe nisip.

Dar abia se mai puteau ţine pe picioare. Simţeau că li se împăiejenează ochii şi picioarele li se muiaseră.

— Eu unul cred că putem dormi.

— Să dormim, zise Jean Bart, dar dacă ne trezim la amiaza nu

voi putea face calculele de cât peste 24 de ore.

Dar Marius îi răspunse liniştit:

— Dormiţi voi. Eu voi veghea.

— Are dreptate zise Raimondo. El nu e atât de obosit. Ai la tine revolverul, Marius? În caz de pericol, trage un foc ca să ne deşteptţi. Apoi, fără a mai spune ceva, se întinse pe nisip sub aripa aeroplanului, Jean Bart se aşeză alături. Şi sub paza camaradului lor, cei doi băieţi adormiră pe acel pământ necunoscut şi, poate, plin de primejdii.

CAPITOLUL VII
Lovitura de corn

Raimondo şi Jean Bart dormeau de vreo trei ore, când Marius auzi la spatele lui un zgomot de crăci rupte şi de frunze călcate în picioare. Şedea, la câţiva paşi de aeroplan, pe o piatra, la umbra unui cocotier izolat şi zgomotul îl făcu să se întoarcă.

Nu văzu nimic, dar cum zgomotul continua, se ridică cu pistolul în mână, gata să tragă.

Deodată două ramuri se plecară cu violenta şi între ele apăru capul unui animal monstruos, înarmat cu un corn mare în frunte şi altul mai mic mai înapoi.

— Un rinocer! murmură Marius. Instinctiv voi să tragă. Dar, se gândi că ar fi fost o provocare temerară şi rămase nemişcat. Gata să tragă la nevoie.

Înţelese în acelaş timp, că rinocerul nu se interesa de dânsul. Micii ochi sălbatici ai bestiei priveau aeroplanul. Şi urmărind direcţia acelei priviri, înţelese că era atrasă de rezervorul de benzină al cărui cilindru de alamă strălucea puternic în bătaia soarelui care cădea direct deasupra lui. Fiara, în poziţia în care se afla, îl vedea drept în faţă.

Deodată, cu un muget surd, fără ca vreo altă mişcare să-i fi prevestit intenţia, rinocerul se repezi în galop afară din tufiş. Trecând pe lângă Marius, se izbi furios de rezervor şi îl desfundă cu o puternică lovitură de corn.

Aceasta se petrecu atât de repede în cât Marius rămase încremenit. Văzu pe rinocer dându-se înapoi şi apoi repezindu-se iar la rezervor pe care-l desfundă complet, făcând să ţâşnească benzina, care-l împroşcă, scurgându-se toată.

Abia atunci. Marius îşi dete seama de gravitatea acelui straniu incident. Plin de bravură, ochi pe rinocer de la câţiva metri trase... Acest gest avu un dublu efect. Mai întâi trezi dintr-odată pe Raimondo şi Jean Bart, care se ridicară speriaţi punând mâna pe arme şi al doilea, glonţul lovi pe rinocer drept în bot, provocându-i o rană dureroasă, ceea ce-l făcu să se repeadă furios la Marius. Dar, milanezul nu-şi pierdu sângele rece.

Foarte tare în gimnastică, flexibil şi agil ca un *clovn,* striga camarazilor săi:

— Nu trageţi! Îi vin eu de bac! Şi în clipa în care rinocerul era să-l ajungă, făcu un salt în aer, o piruetă şi căzu în picioare, în spatele animalului. Acesta, nemaivăzând în faţa să pe minusculul agresor cu două picioare, se opri brusc. Şi era să se întoarcă... dar Marius. Făcând iarăşi un salt, îi căzu calare drept în spinare.

Simţind în spate acea neaşteptată greutate, fiara se agită şi se învârti pe loc furioasă. Dar nu degeaba era Marius cel mai bun gimnastic din cohorta sa... Ţinându-se în echilibru pe spatele fiarei, striga cât îl ţinea gura şi cu un accent care făcea ca aceasta scenă tragică să devie burlescă:

— Hai! Mârţoagă! Hai, ţopăie, dacă-ţi dă mâna.

Raimondo şi Jean Bart aplaudau râzând, dar văzură deodată pe Marius lungindu-se pe spinarea bestiei, din ce în ce mai furioasa, apoi apucând-o cu mâna stângă de cornul cel mic, iar cu dreapta apropiind arma de ochiul drept al animalului...

Răsună o detunătură şi cu o tresărire formidabilă, bestia căzu în genuchi, apoi se lăsă pe o parte, în vreme ce Marius sarea cu uşurinţă jos, ţinând în mâna pe care o agita triumfător deasupra capului, arma încă fumegândă.

Glonţul tras în plin ochi, intrase fără îndoială în creierul bestiei, omorând-o fulgerător.

Raimondo şi Jean Bart se repeziră la Marius, îmbrăţişându-l şi felicitându-l pentru bravura şi prezenţa lui de spirit.

Dar milanezul, ferindu-se de îmbrăţişările lor, le zise grav:

— Rinocerul ne-a avariat grav aeroplanul. Hai să vedem.

Ceilalţi doi, care nu înţelegeau, îl urmară şi când fură înaintea rezervorului scoaseră un strigăt de dureroasă uimire: prin doua mari găuri în partea de jos, rezervorul se golise de toată benzina. Şi benzina era combustibilul, era sângele şi viaţa aparatului zburător. Fără el „Aeroc”-ul era un corp mort!

Durerea lor fu atât de mare în cât timp de câteva minute nu putură scoate nici o vorbă.

Marius, cel mai expansiv atât în bucurie cât şi în durere avea ochii plini de lacrimi.

Palid, nemişcat, Jean Bart încreţea fruntea. Cât pentru Balsan, el părea cel mai puţin preocupat.

El vorbi primul.

— Ce e drept, zise el, asta e poate, o catastrofă; dar...!

— Cum: poate? întrebă supărat Jean Bart.

Fiindcă, dacă ne găsim într-o ţară unde, la o mică depărtare, se găseşte vreun oraş cât de puţin civilizat, ne vom putea procura benzina iar găurile rezervorului le vom lipi chiar noi, căci

avem cele necesare.

— Da, zise Marius, consternat. Dar, dacă suntem într-o tara sălbatecă. Ce ne facem dacă aparatul nu va mai putea zbura?

— Numai Jean Bart ne poate lămuri declară Raimondo, la amiaza ne va spune unde suntem. Până atunci am face mai bine să ne odihnim şi să mâncăm.

După două ore, masa pregătită de Marius era gata şi cei trei cercetaşii se ospătară din belşug.

Jean Bart, se uită la ceasul său cronometru şi văzând că era douăsprezece fără un sfert se pregăti să facă observaţiile şi calculele necesare spre a stabili în mod aproximativ spre ce punct al globului îi călăuzise busola. Câteva minute înainte de amiază, Jean Bart luă sextantul spre a măsura înălţimea meridiană a soarelui şi prelungi observaţia până la 12 şi cinci minute. Apoi calculă latitudinea locului.

După aceea, cu date precise calculă ora locului în relaţie cu ora meridianului original – în cazul acela meridianul Romei – spre a afla longitudinea. În sfârşit refăcu calculele şi le verifică – şi ridicând brusc capul, pe când foaia de hârtie îi tremura în mână, zise grav:

— Ne găsim la aproximativ 40 grade şi 3 minute longitudine est şi 17 grade 32 minute longitudine sud…

Luând o hartă, o examina şi spuse:

— Consultând harta, văd că această latitudine şi longitudine corespund cu un punct din Africa orientală portugheză. Dragii mei, nu suntem în America. Suntem într-una din cele mai sălbatici regiuni africane pe coastă, cam la jumătate drum între staţiile portugheze Quilimane şi Mozambic.

— Dar e absurd! strigă Marius încremenit şi furios.

— Cum se poate aşa ceva? întrebă calm. Raimondo.

— Nu ştiu! răspunse Jean Bart.

— Nu e decât o explicaţie plauzibilă, zise Raimondo – că busola să ne fi arătat greşit.

— O busolă nu se înşeală, decât dacă e stricată – asigură Jean Bart.

— Atunci răspunse Raimondo, dând din umeri, e trucată, să o demontăm ca să ne convingem. Şi aşezând-o la umbra, pe întinsă a lui Raimondo, Jean Bart desfăcu cercul de alama, care fixa geamul busolei.

— Stop! strigă Marius.

Şi ridică cu două degete o lamă subţire de fier, care căzuse pe cămaşa întinsă.

— A căzut de sub cercul de alamă, strigă el.

— Nu mai încape îndoială, confirmă Jean Bart. Lama aceasta de fier a făcut să devieze acul.

— Dar… cum s-a putut? întrerupse Marius.

Şi după ce emiseră diverse ipoteze, după ce învârtiră busola în toate sensurile, cei trei băieţi renunţară de a mai desluşi misterul.

Jean Bart conchise calm:

— Oricare ar fi cauzele, efectele sunt acestea: ne găsim în Africa în loc de America orientală. Suntem pe coasta Mozambicului Benguela în loc de a fi la New-York, într-un deşert sălbatic, departe de orice localitate civilizată. Colo e Oceanul, n-avem nici un vapor… aici pădurea virgină; nu avem drept arme decât nişte revolvere şi vreo sută de cartuşe. Deasupra noastră e cerul, atmosfera, drumul ideal; dar nu avem benzină ca să facem să zboare aparatul… Aceasta e situaţia.

— Nu e tocmai frumoasă, bombăni Marius.

— Să nu ne descurajam, zise Raimondo şi mai bine să stăm colea la umbră şi să ne consultăm asupra celor *ce* avem de făcut.

— Şedinţa e deschisă. Vorbeşte tu întâi, Jean Bart care eşti cel mai tânăr!

Urmă iarăşi o tăcere, apoi Jean Bart ridică fruntea energică cu ochii plini de inteligenţă şi zise:

— Părerea mea e să demontăm aeroplanul, să ungem motorul şi mecanismul cu tot uleiul de care dispunem şi să ascundem aparatul în desişul acestei păduri.

— Bine, aprobă Raimondo. Şi pe urmă?

— Pe urmă vom porni spre staţiunea Mozambic de care ne desparte, după calculele mele bazate pe longitudine şi latitudine. Aproximativ două sute de kilometri. Făcând 40 pe zi..

— E prea mult, zise Raimondo. Să facem treizeci, căci trebuie să ţinem seamă şi de piedicile posibile.

— Bine, să zicem treizeci. Deci a 30 kilometri pe zi vom face drumul în şase sau şapte zile. Tot atâtea zile ca să ne întoarcem, fac paisprezece. Să zicem cincisprezece cu cele 24 de ore cât vom sta acolo ca să cumpărăm ulei şi benzină. Peste două săptămâni vom putea deci să plecăm din nou. Dacă benzina nu ne va ajunge, vom zbura spre nord-est până la colonia Italiană de la Mogadiscio, în Somalia, unde desigur că vom găsi mai multă.

— Da, dar nu vom mai avea bani, obiectă Marius. Economiile noastre ne vor ajunge abia până la Mozambic. Unde va trebui să

închiriem unul sau doi cai şi un ghid.

— E drept! zise Raimondo. Dar Mogadiscio, în Somalia italiană e patria noastră. Printre ofiţeri, funcţionari şi colonişti vom găsi ajutorul de care avem nevoie.

— Exact, zise Marius, mă închin.

— Şi eu nu mai am nimic de spus, declară Jean Bart.

— Bine! aprobă Raimondo. De vreme ce nu mai e nici obiecţiune, proiectul lui Jean Bart e adoptat în unanimitate.

— D-lor, şedinţa e închisă! Să ne punem la lucru. La noapte vom putea poposi aici aşa că vom putea dormi zece ore. Şi mâine de dimineaţă vom porni spre Mozambic. Jean Bart, te însărcinez să faci trei pachete din proviziile pe care le vom lua cu noi, iar în timpul acesta Marius şi cu mine vom ascunde aeroplanul.

Şi se apucară de lucru. Dar se ivi o mare dificultate, motorul aeroplanului cântărea enorm. Era prea greu pentru ca cei trei băieţi să-l poată transporta după ce-l vor fi scos din nacela, lăsându-l să alunece prin deschizătura din fund anume făcută în acest scop.

Atunci Marius, cu ingeniozitatea lui de milanez, avu o idee.

— Să facem o groapă în nisip, zise el. Apoi vom împinge avionul în aşa mod, în cât deschizătura din fund, prin care va trece motorul să vie exact deasupra gropii. Apoi susţinându-l cu frânghii, vom coborî motorul în groapă. Mai întâi îl vom înveli în toate pânzele disponibile, după ce mai întâi îl vom fi uns. Când va fi în groapă nu vom mai avea altceva de făcut decât să umplem golurile cu nisip. Şi vom regăsi motorul absolut intact.

Aşa şi făcură.

La şapte seara lucrul era terminat.

Marius se apucă să încălzească mâncarea rămasă de la prânz când Raimondo şi Jean Bart întindeau între arborii de cocos cortul de cercetaşi, care fusese strâns sub fuselajului aeroplanului.

Prânziră voioşi. Şi pe când fumau câte o ţigară subţirică, Raimondo observă:

— După vizita rinocerului, n-am mai văzut nici o altă fiara. Şi cu toate astea e incontestabil că în pădure sunt destule. La noapte va trebui să fim cu băgare de seamă. Vom aprinde trei focuri în jurul cortului şi vom veghea pe rând cate doua ore fiecare, ca să le putem întreţine. Dacă s-ar întâmpla ceva, cel care va fi de sentinelă va trage un foc de revolver spre a deştepta pe ceilalţi.

— Eu voi face de gardă mai întâi, zise Raimondo, pe urma Jean

Bart. Acum sunt ceasurile nouă. Vom avea şase ore de somn. Marius şi Jean Bart strângeţi lemne pentru focuri, apoi lungiţi-vă sub cort şi dormiţi.

După un sfert de oră. Singur, în picioare, pe când trei focuri ardeau la egală distanţă de cei trei arbori de cocos aşezaţi în triunghi şi între care se ridica cortul, Raimondo Balsan privea milioanele de stele de pe cerul senin ce se întindea deasupra nemărginitului ocean liniştit şi întunecat.

Sub cort Marius şi Jean Bart dormeau.

CAPITOLUL VIII
Şeful Makua

A doua zi de dimineaţă, Jean Bart fu acela care deşteptă pe Raimondo şi pe Marius.

Şi pe la patru şi jumătate, după ce făcură baie în mare şi băură cafeaua preparată de Marius, îşi legară fiecare în spate pachetele şi porniră pe drumul ce se întindea drept înaintea lor, între linia întunecată a pădurii şi linia albastră a Oceanului. Nisipul era puţin umed şi destul de consistent pentru ca picioarele să nu se afunde prea adânc într-însul şi astfel mersul era comod şi plăcut.

Cei trei băieţi mergeau unul după altul, cu paşi regulaţi.

După patru ore de drum în cursul cărora făcură vreo şaptesprezece chilometri, se odihniră o jumătate de ceas. Pe urma porniră iar la drum, deşi picioarele nu le mai era atât de elastice şi de uşoare ca la plecare. Mergeau de câtva timp, când Raimondo care mergea înainte se opri brusc tocmai în clipa când era să întoarcă după o stâncă acoperită cu muşchi care ieşea din pădure în mijlocul nisipului, aproape până în mare.

— Ce e? Ce-ai văzut? întrebară ceilalţi doi, oprindu-se şi ei îndărătul stâncii.

— Nu vă mişcaţi, le recomandă Raimondo scoborând glasul. E un lagăr de sălbateci.

Dar imediat se dete înapoi şi scoţând revolverul strigă înăbuşit.

— Prea târziu! M-au văzut! Strânşi îndărătul stâncii, se priviră neştiind ce să hotărască.

Auzeau nişte strigăte guturale, care se apropiau din ce; era vădit că sălbatecii veneau în fugă.

— Să ne căţărăm pe stâncă, de unde vom putea mai uşor să apărăm trecerea pe nisip, dacă nu ne vom putea înţelege cu sălbaticii ăştia.

Ordinul fu imediat executat. Dar abia ajunseră în vârful stâncii şi o duzină de săgeţi trecură şuierând pe deasupra capetelor lor.

— Oho! exclamă Raimondo, trag fără declaraţie de război?

— Aşteptaţi, zise el camarazilor săi. Şi cum creasta stâncii avea o crăpătură prin care se putea vedea, aruncă o privire spre

ceata de sălbatici.

— Sunt vreo sută, zise el, aproape goi, au arcuri şi săgeţi. Unul, care trebuie să fie şeful, poartă o uniformă şi are o puşcă.

— Atunci, ocheşte şi trage, căci iată-i, comandă Raimondo. Dar să nu risipeşti gloanţele, căci n-avem prea multe!

Doi omuleţi pe jumătate goi, cu pielea extrem de neagră şi cu o bucata de pânză roşie strânsă în jurul coapselor, ajunseră în momentul acela la extremitatea stâncii.

Văzură pe cei trei băieţi şi se opriră brusc. Apoi întinseră braţul, ochiră rezumând săgeata de arc a cărui coardă se întinse…

Dar, înainte ca cele două săgeţi să pornească, răsunară trei detunături una după alta şi cei doi sălbateci căzură la pământ. Unul cu capul găurit, nu se mai mişcă. Cellalt cu un braţ rupt şi pieptul însângerat, se ridică şi clătinându-se o luă înapoi, ocolind stanca.

— Ne-a văzut, zise Jean Bart. Desigur le spune că nu suntem decât trei.… Fu o clipă de tăcere. Raimondo, care putea privii prin crăpătură stâncii, le urmărea mişcările.

— Se consulta, zise el. Şeful a luat puşca umăr şi se depărtează. Desigur ca să tragă asupra celui dintâi care se va arata. Oho! Dar ce fac? Se aliniază în tiraliori… Stau nemişcaţi. Şeful face un gest… Vrea să vorbească…

Raimondo tăcu. Şi cei trei băieţi auziră o voce guturală pronunţând nişte cuvinte într-o limbă bizară pe care numai Jean Bart o înţelese.

Raimondo zise încet…

— Nu înţeleg o iotă din ce bodogăneşte acolo.

— Înţeleg eu, zise Jean Bart. Vorbeşte englezeşte. O englezeasca oribilă, dar oricum tot îl înţeleg. Ce noroc că m-a trimis tata anul trecut în pension la Londra.

— Şi ce spune? întrebă Marius.

— Zice că nu vrea să ne facă nici un rău… E un şef al tribului de Makua. Ne dă un moment ca să ne gândim şi să facem pace cu dânsul. Pretinde că oamenii lui au tras cu săgeţi fără ordinul lui.

Se consultară şi, dându-şi seama că faţă de numărul sălbatecilor erau în inferioritate, hotărâră să parlamenteze cu ei. Jean Bart primi însărcinarea să dezbată condiţiile de pace propuse de seful Makua… Urmă un schimb de cuvinte între aceştia şi seful Makua şi Jean Bart explică lui Raimondo.

— Cere, ca să ne lase să trecem, să-i dăm una din armele cu

care am ucis pe cei doi negri.

Cererea era gravă. Însemna dezarmarea unuia dintre ei nici unul nu părea dispus să-şi dea revolverul. După o discuţie vie între Marius şi Jean Bart, care de obicei erau de păreri contrarii, Raimondo interveni şi le sugeră un mijloc de a împăca lucrurile:

Dar, pe când Jean Bart începuse iarăşi, să parlamenteze cu seful se petrecu un lucru, care dete dreptate temerilor lor. Din pădure, adică dinspre laturea de nord a stâncii, cei trei cercetaşii văzură năvălind o altă ceată de sălbateci înarmaţi cu arcuri şi săgeţi.

Noii veniţi, fără a mai aştepta ca şeful să termine vorba, trimiseră o ploaie de săgeţi, care din fericire nu lovi pe cei trei băieţi.

Atunci, înţelegând jocul perfid al şefului, cei trei cercetaşi nu mai statură la gânduri.

— Trebuie să trecem cu orice preţ, strigă Raimondo, dacă nu ne vor ucide ca pe nişte pui de găină. Revolverul în mână şi înainte!

— Un moment! exclamă Jean Bart. Să ne învoim că în caz când vreunul din noi ar cădea rănit, ceilalţi doi să-şi continue drumul. Raimondo, tu eşti acela care trebuie să ajungi în Mozambic. Marius, să ne sacrificăm pentru Balsam. Vom muri noi doi dacă va trebui să-l salvăm pe el, care trebuie să trăiască spre a îndeplini o misiune sacra!

— Nu, Jean Bart! Nu vreau.

— Nu mai comanzi tu! îl întrerupse cu autoritate Jean Bart. Eu comand acuma!

Şi pe când altă grindină de săgeţi se abătea asupra stâncii, cei trei cercetaşi se repeziră, sărind jos pe nisip şi ocolind stanca, se găsiră în faţa cetei de sălbateci.

— Treceţi! Treceţi! urlă Callega, lăsând să-i treacă înainte pe Raimondo şi pe Marius care în câteva salturi punctate de focuri de revolver trecură dincolo de linia negrilor risipiţi.

Bravul genovez, care avea un scop anumit, strigă încăodată:

— Raimondo, Marius, duceţi-vă de căutaţi benzina!

Apoi, adresându-se şefului negrilor, care i se pusese în faţă, îi zise pe englezeşte.

— Dacă te mişti, eşti mort! Opreşte-ţi oamenii, sau eşti mort!

Şi calm, înţepenit pe picioare, pe când Raimondo şi Marius crezând că venea şi el după dânşii se depărtau în fugă, Jean Bart ochi pe şef care rămăsese încremenit.

Lăsând prada, care fugea ca să prindă pe aceea pe care o

aveau la îndemână, toată banda se repezi urlând, spre Jean Bart.

Dar şeful făcu un gest şi trimise un grup de vreo doisprezece negri pe urmele fugarilor. Atunci Jean Bart nu mai ezită. Trase asupra şefului, care căzu cu o gaură în frunte. Şi în tăcerea care urmă pentru o clipă, Callega se întoarse şi strigă celor doi fugari.

— Ei, Raimondo, Marius! Mi-a venit o idee mulţumită căreia nu mă vor ucide imediat şi poate vă veţi mai găsi la întoarcere. Dacă nu, duceţi-vă şi povestiţi cele întâmplate tatălui meu... Trăiască Italia!

Nu mai putu continua. Treizeci de mâini îl apucară şi fu în imposibilitate de a se mai mişca.

Dar, în aceeaşi clipă, un negru de statură uriaşă se puse în faţa lui şi cu lovituri de pumn risipi pe agresori. Se făcu un gol în jurul uriaşului şi al lui Jean Bart. Şi negrul întorcându-se spre acesta, îi spuse într-o englezească stricată, dar care se putea înţelege.

— Sunt noul şef al acestor makuaşi, de vreme ce fratele meu a murit. Te iau sub protecţia mea ca să mă înveţi, să mă înveţi să mă folosesc de arma ta.

Jean Bart rămase impasibil şi murmură:

— Tocmai ideea mea, dar eu voiam să le propun la toţi să înveţe cum să se servească de armă, cerându-le în schimb să-mi lase viaţa.

Apoi zise tare:

— Cu o condiţie!

— Care?

— Să laşi pe camarazii mei să plece. Dar mai întâi lasă-mă să mă apropii de camarazii mei ca să le vorbesc.

— Şi dacă nu primesc!

— Atunci nu vei şti niciodată să te serveşti de arma pe care o ţii în mână şi chem pe camarazii mei care te vor ucide.

— Oamenii mei vă vor măcelării. Suntem cu atât mai mulţi decât voi.

— Da, dar şi tu vei fi mort.

Negrul plecă fruntea şi se gândi o clipă, apoi zise:

— Primesc.

Apoi strigă ceva urmăritorilor lui Raimondo şi Marius, care se puseră imediat în mişcare întorcându-se, iar el şi alţi câţiva luară de braţ pe Jean Bart şi îl conduseră la oarecare de prietenii săi.

Atunci, Jean Bart, umflându-şi glasul le spuse cele ce avea de gând să facă.

— Vreau să duc pe Makuaşi, sub un pretext oarecare la locul

unde am îngropat aeroplanul şi îi voi face să stea până la întoarcerea voastră.

Cu toate protestările celor doi camarazi, care voiau să-i arate primejdia la care se expunea, Jean Bart fu neclintit în hotărârea sa. El îi ameninţă chiar că va face să fie masacrat sub proprii lor ochi, dacă nu-l ascultă să plece, aşa că ceilalţi doi cercetaşi sfârşiră prin a ceda – deşi cu inima sângerânda, insistenţelor eroicului lor camarad, care le strigă la despărţire cu glasul plin de nădejde:

— La revedere, prieteni!

— La revedere, Jean-Maria, îi răspunseră Raimondo şi Marius şi totuşi nu plecară încă. Ei priveau acum pe prietenul lor, condus de ceata negrilor, afundându-se în desişul pădurii:

Înainte de a dispare cu toţii printre arbori, văzură fluturând ceva pe deasupra capetelor negre:

— E batista lui Jean Bart, zise Raimondo.

— Da. Şi câteva minute rămaseră nemişcaţi privind spre punctul pe unde dispăruseră negrii care duceau pe sublimul lor prieten.

— Acum, haidem, zise Raimondo. Cu cât vom ajunge mai repede în Mozambic, cu atât mai repede vom regăsi pe Jean Bart.

Între timp Jean Bart era târât de negri prin pădure. Merseră timp de o ora pe o potecă întortocheată.

În sfârşit, trupa se opri într-o câmpie străbătută de un râuleţ.

Aici, Jean Bart văzu cu satisfacţia pe şef venind spre dansul. Fără a pierde vremea pe când ceilalţi negri pregăteau cele necesare pentru poposit. Îi vorbi despre aeroplan. Cu multă abilitate reuşi să convingă pe sălbatec de intenţiile sale bune şi îl hotărî să-şi îndrepte trupa spre locul unde se găsea minunatul aparat, care-l putea face să devie cel mai puternic printre semenii săi. Jean Bart îl încredinţa chiar că după ce vor remonta aeroplanul, îl va învăţa să-l conducă cu multa uşurinţă şi negrul, încrezut, ca toţi semenii săi, nu se îndoi o clipă că nu va putea.

Totuşi, pe când vorbeau, Jean Bart observă o mişcare ciudata printre ceilalţi negri şi-şi zise că va trebui să fie cu băgare de seamă.

Noaptea trecu însă fără nici un incident. În zori reluară marşul, dar şeful îşi ţinea promisiunea, căci se întoarseră spre plaja, urmând direcţia dată de Jean Bart. Sosind la punctul unde era ascuns aeroplanul, se opriră. Dar în aceeaşi clipă seful căzu cu un strigăt ascuţit. O săgeată îi zdrobise gâtul. În acelaşi moment, Jean Bart simţi o usturătură la pulpa stânga. Se plecă şi văzu că

o săgeată i se înfipsese în picior. Negrii se repeziră la corpul muribundului şi smulgându-i revolverul de la brâu îl aruncară în mare. Aceşti fanatici îşi închiseră de sigur că acea armă era blestemată şi voiau să scape de ea. Dar, atunci se iscă o discuţie destul de vie, cu privire la acela care trebuia să ia comanda în locul şefului ucis. Şi în timp ce ei se certau, Jean Bart avu vreme să scrie câteva rânduri pe o foaie de hârtie găsită în buzunar şi servindu-se de un lemnişor pe care-l muia în sângele ce-i curgea din rana de la picior. Nimeni nu-l observă când vârî hârtia în nisip lângă arborele de cocos alături de care se găsea. El fu luat apoi luat de negri, care mai întâi îi scoaseră săgeată din rană. Jean Bart simţi o durere vie şi murmură, istovit:

— Raimondo. Marius – adio!

Totuşi o licărire de speranţă îi lumină mintea înainte de a-şi pierde cunoştinţa şi închise ochii zâmbind.

Braţ de sânge

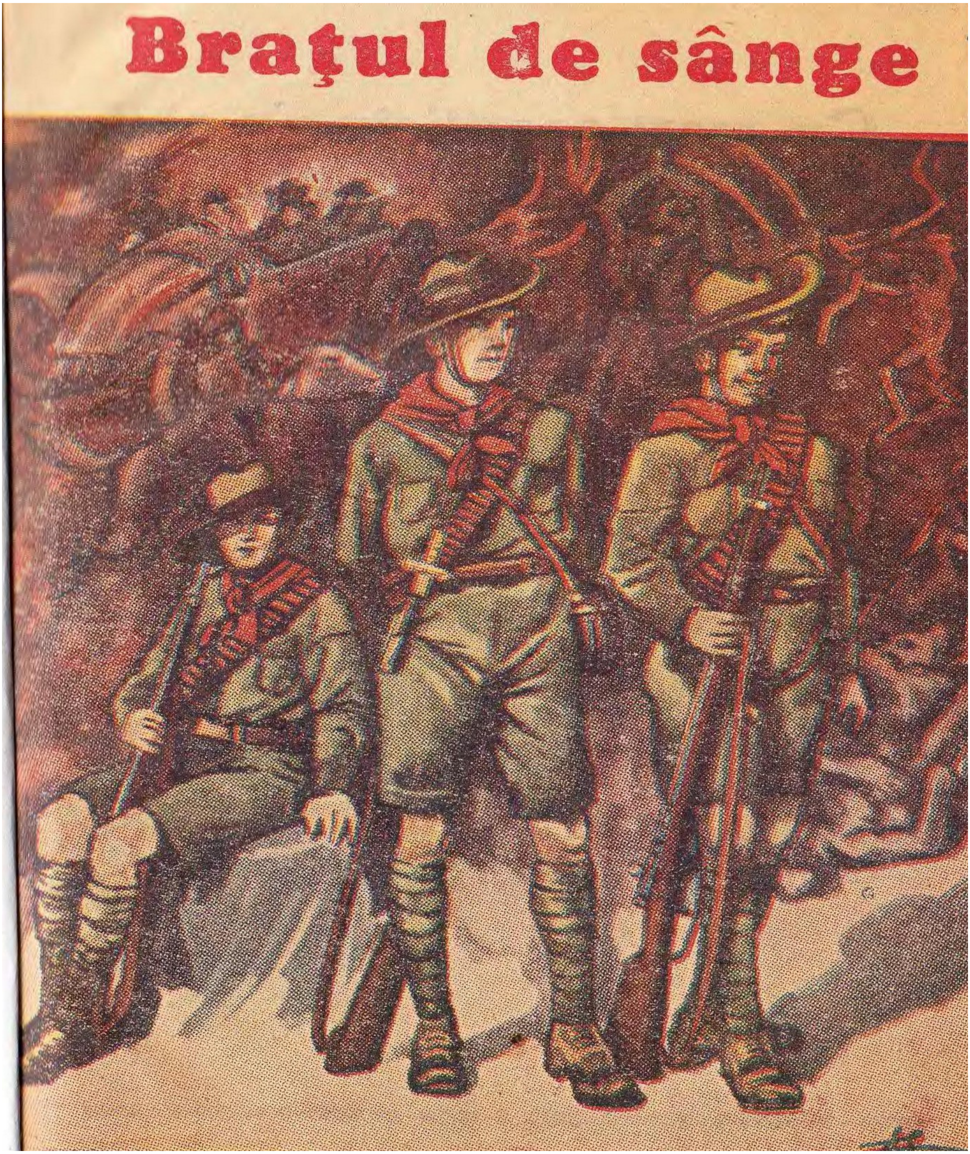

CAPITOLUL I
John Trădătorul

La 15 Iunie, pe la 10 de dimineaţă, locuitorii din Mozambic, staţiune portugheză de pe coasta Africei Orientale, observară cu uimire pe doi băieţandri, care se îndreptau spre o casa de lemn pe acoperişul căreia se înălţa steagul portughez.

Plini de praf şi cu înfăţişarea foarte obosită, cei doi băieţi purtau o uniformă verzuie şi o pălărie pe care puţinii colonişti o recunoscură pe dată, fiindcă o mai văzuseră prin revistele şi jurnalele ilustrate: era uniforma cercetaşilor Italieni.

Prezenţa celor doi cercetaşi la Mozambic, la atâtea mii de kilometri departe de Italia trezea o curiozitate extraordinara. Fără însă a avea aerul că-şi dau seama de senzaţia ce o provocau, cei doi tineri ajunseră în faţa casei cu steag şi se opriră.

— Marius, zise unul din băieţi, steagul indică desigur vreunui personaj oficial. Intrăm?

— Să intram, răspunse celălalt. E mai bine să vorbim cu cineva oficial. Şi intrară.

Într-un vestibul destul de mare, se găsiră în faţa unui negru care ştergea praful de pe pereţi cu o mătură. Văzându-i el holbă ochii şi scăpă mătura din mână.

Marius fără să se sinchisească, îi spuse:

— *Gobernador, residente...*

Şi întorcându-se spre tovarăşul său. Adăugă, surâzând:

— Sper c-o să înţeleagă că vrem să vorbim cu guvernatorul.

— A înţeles, uită-te!

Într-adevăr, negrul se plecă de mai multe ori, repetând cu un surâs larg, care îi descoperea dinţii albi.

— Da! Da! Da! Şi dispăru îndărătul unei uşi.

După trei minute reapăru şi făcu semn celor doi băieţi să-l urmeze. Şi îl urmară.

Fură introduşi într-o încăpere sumar mobilată care servea de cabinet de lucru; îndărătul unei mese mari sta în picioare un om cu un barbişon cam cărunt, îmbrăcat în haine de olanda albă cu mânecile împodobite cu câteva galoane de fir.

Cei doi cercetaşi îşi scoaseră pălăriile prăfuite şi salutară

înclinând uşor capul. Apoi Raimondo începu dând individului, la întâmplare, un titlu pompos:

— Domnule guvernator, noi suntem italieni. Înţelegeţi limba noastră?

Individul surâse, deşi destul de mirat.

Apoi răspunse cu un pronunţat accent portughez:

— Înţeleg puţin… şedeţi… şedeţi şi vorbiţi, dar nu prea repede.

Cei doi cercetaşi se aşezară pe scaunele ce le arătă guvernatorul, după ce se aşeză şi el într-un fotoliu de paie din dărătul mesei.

Atunci Raimondo îi povesti scurta şi extraordinara lor aventură, silindu-se să întrebuinţeze un limbaj cât mai simplu şi repetând unele cuvinte, când i se părea că interlocutorul sau n-a înţeles.

— Iată ce e, domnule. Tatăl meu, Petre Balsan, a inventat un hidroavion de un model nou şi trebuia să plecăm, el şi cu mine, spre a concura la premiul Carnegie de 5 milioane franci, destinaţi aviatorului care va traversa cel dintâi Atlanticul de la un port european la New-York. Dar în ajunul zilei fixate pentru plecare tatăl meu avu un grav accident. Şi atunci plecai cu alţi doi prieteni, cercetaşi ca şi mine, Marius Colombo şi Jean-Maria Callega, supranumit Jean Bart. În plin ocean am fost surprinşi de ceaţă şi de furtună şi fiindcă busola noastră fusese stricată, am pornit într-o direcţie greşită. Am aterizat pe coasta Africei, la vreo sută de kilometri de aici. Era să plecăm cu aeroplanul spre Mogadiscio, ca să ne aprovizionăm cu benzină şi să pornim din nou peste Atlantic, dar un rinocer ne-a desfundat rezervorul cu o lovitură de corn şi toată benzina s-a vărsat pe nisip. Ce era să facem? Camaradul nostru, Jean Bart, luase poziţia locului şi ştiam că localitatea civilizată cea mai apropiata era Mozambicul. Am demontat aeroplanul şi am ascuns toate piesele în nisip şi în tufişurile din pădure. Apoi am pornit de-a lungul coastei ca să venim aici. Pe la jumătatea primei zile de drum, o ceată numeroasă de negri Makua ne-a atacat. A trebuit să lăsăm prizonier pe camaradul nostru Jean Bart, care s-a sacrificat spre a ne asigura nouă fuga.

Raimondo Balsan tăcu.

Chipul guvernatorului exprima o uimire nemărginita.

Şi această uimire era atât de vizibilă încât Marius crezu de cuviinţă să-l întrebe:

— Nu ne credeţi, domnule?

„Guvernatorul” tresări ca şi când l-ar fi trezit dintr-un vis minunat şi afirmă repede:

— Ba da! Ba da! Cred!

După o clipă de tăcere, Raimondo reluă:

— Venim să vă cerem două lucruri, domnule guvernator. Mai întâi. Să ne permiteţi să cumpărăm benzină, dacă se găteşte în Mozambic şi al doilea, să ne daţi câţiva din soldaţii dv., care să ne întovărăşească până la locul unde am lăsat aeroplanul ca să ne ajute să eliberăm pe amicul nostru Jean Bart, care deşi este prizonier, va face desigur astfel încât să ne găsească pe drumul pe care ştie că ne vom întoarce.

— Splendid! Splendid! strigă guvernatorul. Şi fără a mai spune altceva, dar vădind după expresia figurii o exaltare puţin cam excesivă, bătu cu putere în palme.

O uşă se deschise şi apăru negrul.

„Guvernatorul” îi strigă ceva într-o limbă, pe care cei doi băieţi n-o înţeleseră, dar presupuseră că era portugheză.

Apoi, întorcându-se spre cei doi băieţi, individul galonat le spuse cu glas emoţionat:

— Am înţeles, dar nu vorbesc bine italieneşte. Totuşi aşteptaţi, aşteptaţi.

— Să aşteptăm, zise Marius care se amuza văzând mutra uimita a „guvernatorului”.

— Să aşteptăm repetă şi Balsan, zâmbind.

După un sfert de oră, uşa se deschise brusc şi apăru un om îmbrăcat în haine albe cu cizme şi cască colonială pe cap:

După ce îi strânse mâna, „guvernatorul” îi vorbi foarte însufleţit, arătându-i mereu pe cei doi cercetaşi, care şedeau în mijlocul odăii.

Şi pe când „guvernatorul” vorbea, chipul interlocutorului sau exprima o extraordinară uimire. Ochii săi mici şi negri avură o strălucire şi pentru prima oară el privi pe cei doi băieţi. Dar fu numai o aruncătură de ochi, apoi continuă să asculte cu atenţie concentrată.

Când „guvernatorul” sfârşi individul – descoperindu-şi craniul ciudat de chel – căci nu putea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani, se înclină în faţa celor doi exploratori.

Şi desi cu un puternic accent englez, zise într-o italienească foarte corectă:

— După vârstă sunteţi nişte copii. Dar daţi-mi voie să va spun, domnilor, fiindcă sunteţi bărbaţi prin curajul şi energia dumneavoastră!

Se întrerupse, apoi continua:

— Domnilor, Excelenta să comandantul staţiunii mi-a povestit minunata dv. odisee şi m-a întrebat dacă aş putea să vă servesc, deoarece vorbesc corect italieneşte şi sunt liber să mă duc unde vreau, pe când el nu ştie decât portugheza şi nu poate, fără un ordin superior, trimite soldaţi afară din Mozambic. Domnilor, excelenţa să nu vorbeşte limba dv., dar o înţelege. Mă, adresez deci dv. Şi în acelaş timp îi răspund domniei sale. Primesc să vă servesc. Mă numesc John Walters. Sunt în Mozambic de o luna, după ce am fost într-o călătorie de explorare în interiorul continentului. Hotărâsem să plec peste câteva zile la minele de aur din Natal, împreună cu trei tovarăşi. Dar voi amâna plecarea. Vreau să vă conduc până la minunatul dv. aeroplan şi sunt sigur că noi şase vom elibera pe amicul dv. Cât pentru benzină, la Mozambic cunosc pe proprietarul unui ferestrău mecanic care are un motor cu benzină. Îi vine în fiecare lună, pe mare, de la Colonia Capului şi are o provizie de rezervă. Sunt sigur că o să vă vândă cantitatea necesara.

Cei doi băieţi, radioşi, strânseră cu efuziune mâinile lui John Walter, mulţumindu-i pentru preţiosul concurs ce vroia să le dea, scăpându-i astfel dintr-o grea cumpănă.

Acesta părea foarte jenat; se închina, bâlbâia ascunzând sub pleoapele grele strălucirea ochilor săi mici şi vioi.

— Amicii mei, le zise el, acum aveţi nevoie de odihnă… Ba da! Ba da! Odihniţi-vă câteva ore… Sunt sigur că excelenta să va fi bucuros să vă puie o cameră la dispoziţie.

— Da, da, o camera, afirmă „guvernatorul” cu solicitudine.

— Vedeţi! insistă să v-o ofere. Acceptaţi şi repauzaţi-vă pana la apusul soarelui. Mă voi ocupa eu de benzină şi de cai. Ştiu la ce vă gândiţi… Bani? Ne vom învoi după aceea. Dar câţi litri va trebuiesc?

Raimondo mişcat, îi spuse o cifră.

— Foarte bine, acum vă las. Odihniţi-vă. Vom călători noaptea, căci e mai bine.

Şi întorcându-se spre guvernator îi zise în italieneşte:

— Pe diseară, Excelenţă. Ce eroism la copiii ăştia! Ce eroism!

Şi zâmbind mereu cu un aer profund emoţionat şi făcându-le nenumărate plecăciuni, ieşi din odaie, închizând uşa după dânsul. Dar atunci se făcu o transformare pe chipul lui John Walters pe care nimeni n-o văzu. El îşi îndreptă corpul şi statura lui care păruse celor doi băieţi mai mult mică decât mare era în realitate superioară celei de mijloc. Chipul care păruse foarte

blând şi cam timid, luă o expresie de bucurie răutăcioasă, sălbatecă şi traversând cu repeziciune sala şi vestibulul deşert, el murmură cu glas înăbuşit:

— Ce noroc! Pot să spun că mi-a căzut din cer. Am pe Colmar care se pricepe în aviaţie, de oare ce a practicat-o în Germania. Nu mi-aşi fi închipuit niciodată că îmi va fi de atât folos faptul că am cultivat relaţiile cu comandantul, relaţii care ar fi putut deveni primejdioase, dacă ar fi ştiut cine sunt. Şi de data asta cred, că voi putea termina aventuroasa mea carieră în mod triumfal. Dar mă gândesc, suntem patru… E prea mult. Aeroplanul nu poate să aibă decât trei locuri… Nu face nimic! Voi împlânta un pumnal în pieptul lui Simpson, care de multă vreme mă cam jenează…

Continuând să monologheze, John Walters ieşise din casă. Sub razele arzătoare ale soarelui, el traversa repede Mozambicul şi se opri în faţa gardului unei grădini în fundul căreia, printre banani şi cocotieri se vedea o casa de lemn vopsită în alb. Împinse poarta, străbătu gradina şi intră în casă.

Fu întâmpinat de exclamaţiile a trei oameni care stând la masa, tocmai mâncau supa.

Unul din ei îi zise în englezeşte:

— Bine că te-ai hotărât să vii. Începusem să mâncăm fără tine.

— Mulţumeşte-mi pentru întârziere, Davids, mulţumiţi-mi toţi, caci vă aduc o afacere, care valorează cât tot aurul pe care l-am putea fura din minele Natalului.

— Oh! Oh! Oh! ziseră în cor Davids, Colmar şi Simpson.

John zvârli casca pe un scaun şi se aşeză la locul lui pe când Simpson îi umplea farfuria cu supă.

— Până s-o răci supa, camarazi, ascultaţi să vă povestesc.

Ceilalţi trei lăsară lingurile şi-şi rezemară coatele de masa.

— Camarazi, începu John, nu suntem bogaţi cu toate cele ce am făcut prin Africa meridională şi care mi-au adus porecla de Braţ de Sânge. Factorii prădate, colonişti arşi la tălpi să mărturisească unde-şi ascundeau economiile, caii şi catarii furaţi şi vânduţi, toate astea de abia ne-au adus cu ce să trăim şi, cred că sunteţi de aceeaşi părere cu mine ca destinul ne datora o răsplată pentru curajul şi îndemânarea noastră.

— Vorbeşti bine, îi zise Colmar cu un accent greoi care dovedea origina să germanică.

— Dar ştiu să lucrez şi mai bine, declară John Walters. O să vedeţi! Voi ştiţi că am câştigat încrederea dobitocului ăla de Sandrago, pe care nu-l mai scot din „Excelenţă” şi

„comandante”. Speram să obţin un permis pentru negoţ în interiorul ţarii, ceea ce ne-ar fi permis, în mod oficial, să dăm iama prin satele negrilor. Ei bine, am dat peste ceva mult mai bun. Şi povesti camarazilor, încremeniţi, istoria celor trei cercetaşii Italieni.

— Nu! nu se poate, exclamă germanul Colman.

— Dar e fabulos! bâlbâi Davids.

— Irealizabil, accentuă Simpson.

— E real, tot ce poate fi mai real, reluă John Walters. Şi cine se va ocupa de benzina trebuincioasă şi de caii pentru transport? Ştiţi cine va escorta pe cei doi cercetaşi la întoarcerea spre locul unde au ascuns aeroplanul? Ştiţi cine-i va ajuta să smulgă din mâinile negrilor pe camaradul lor? Noi, amicii mei! Şi ghiciţi ce-o să se întâmple…

— *Fertenfel!* întrerupse Colmar.

Vom pune mâna pe aeroplan şi după ce îi vom schimba înfăţişarea ne vom duce la Lisabona, de pildă, vom pune să se constate în mod oficial plecarea noastră şi vom câştiga milioanele.

— Exact! exclamă Walters, frecându-şi mâinile.

— Dar băieţii? întrebă Simpson cu glas puţin tremurător.

Davids dete din umeri, aruncând o privire piezişe spre Simson, pe când John Walters ascundea un zâmbet crud.

— Totdeauna nehotărât e Simpson ăsta… Băieţii? Mare lucru! Unul e în mâinile negrilor, îl vom lăsa. Cât pentru ceilalţi doi, îi vom rătăci prin pădure şi îi vom lăsa acolo…

— Vii? obiectă Colmar.

— He, he…

Şi John, Davids, Colmar se priviră cu un aer feroce, pe când Simpson ca şi când n-ar fi vrut să ia parte la acel complot, pleca fruntea şi începu să soarbă supa.

Ceilalţi schimbară o privire de înţelegere. Era lucru hotărât, la prima ocazie se vor cotorosi de Simpson, care era slab de îngeri şi le putea face încurcături…

— Repet întrebarea, zise iarăşi Colmar. Îi lăsam vii în pădure?

Ceilalţi doi ezitară…

Atunci Colmar, dând un pumn în masă strigă:

— Vii, se pot înapoia la Mozambic sau se pot duce în colonia Capului sau în Somalia italiană. Pot scăpa de lei, de jaguari, de negri… şi atunci vor vorbi. Vor fi ajutaţi şi mulţumită telegrafiei fără fir vom fi arestaţi la Lisabona sau la New York.

O tăcere urmă acestor cuvinte, apoi John Walters murmura:

— Numai morţii nu mai vorbesc, camarazi!

— Bine! răspunse Davids, tu eşti şeful nostru, John ordonă deci.

— Voi ordona când va fi momentul – răspunse John.

Şi fără să mai adaoge ceva, începu să mănânce. Ceilalţi îl imitară.

Şi în gândul lui Walters, lui Davids şi al lui Colmar, cei trei cercetaşi fură definitiv condamnaţi, tot aşa ca şi Simpson.

CAPITOLUL II
Biletul lui Simpson

Pe când se urzea acest complot împotriva lor, cei doi cercetaşii, Raimondo şi Marius, conduşi de guvernator într-o frumoasa odaie cu două paturi, se dezbrăcară repede. Deoarece mâncaseră din belşug dimineaţa, înainte de a sosi la Mozambic, refuzară prânzul ce le oferea Sandrago, dar nu şi paturile. De atâtea zile şi nopţi nu se mai dezbrăcaseră. Dormiseră prin pădurea virgină şi pe nisip după cele trei zile petrecute în aeroplan deasupra marii. Ce voluptate pentru acei copii de cincisprezece ani să se culce în cearceafuri curate şi răcoroase şi să-şi poată întinde în voie corpul obosit.

— Ce păcat, zise Marius, când fură culcaţi, că nu e şi Jean Bart cu noi.

— Bietul Jean Bart! zise cu tristeţe Raimondo. Numai de nu l-ar fi ucis! Nu m-aş consola toată viaţa!

— Ştii, Jean Bart e jumătate normand şi jumătate genovez, zise Marius, care în calitatea lui de lombard, era mai optimist decât Raimondo.

— Vrei să zici că e şmecher şi curagios în acelaş timp?

— Da. Nu uita că despărţindu-se de noi ne-a strigat: „Voi găsi un pretext spre a-i conduce la locul unde e aeroplanul şi mă veţi elibera la întoarcere”. Ei bine! Sunt convins că avea o idee şi că ideea aceea era bună.

— Şi îl vom libera, declară Raimondo. Vom reuşi desigur, cu concursul domnului John Walters şi al prietenilor săi. Marius nu răspunse imediat. Se învârtea mereu în pat fericit ca simţea răcoarea cearceafului pe piele.

Dar deodată zise brusc:

— Tu ai mare încredere în acel domn Walters?

La acele cuvinte, Raimondo tresări; şi ridicându-se în pat, privi cu gravitate pe camaradul său, apoi zise:

— Am avut şi eu exact acelaş gând. N-ai încredere? Nu e aşa?

— Da! şi Marius se ridică şi el.

— Ei bine! Nici eu. Nu de la început. Dar tot gândindu-mă, mi s-a părut prea mieros, prea amabil… Şi neîncrederea ta sporeşte pe a mea, căci de obicei tu eşti foarte încrezător.

— Da, dar de data asta e ciudat.

— Ai observat că nu se uită niciodată în ochi?

— N-am observat. De fapt, n-am observat nimic. E ceva instinctiv. Dar, dacă e aşa, ce vom face, Raimondo?

— Mă gândesc că trebuie să avem aerul, că nu bănuim nimic. Dar să fim cu băgare de seamă. Avem revolverele. Dacă suntem ameninţaţi, nu vom sta la gânduri să ne servim de ele. Dar pentru o simplă presupunere, pentru o simplă bănuială fără baza reală să refuzăm un concurs pe care l-am primit în primul moment cu atâta recunoştinţă.

Marius se culcase iarăşi. Nu răspunse numaidecât. Îl cuprindea somnul. Apoi bâlbâi cu glas somnoros:

— Ai dreptate. De altminteri, ce ar avea cu noi acest John Walters şi tovarăşii lui? Bani n-avem decât atât cât ne trebuie să cumpărăm benzina şi chiria cailor de transport, iar cu aeroplanul ce ar putea face? Nu sunt doar aviatori…. Desigur.

Ultimele fraze se sfârşiră într-un murmur.

Istovit de oboseală, Marius adormi brusc, cuprins de somnul adânc şi fără vise al unui copil de şaisprezece ani, mort de oboseala.

— Desigur! repetă Raimondo şi căzu şi el cu capul pe pernă, istovit de somn.

Cat timp ar fi dormit, dacă nu i-ar fi deşteptat? Poate până a doua zi de dimineaţă, deşi se culcaseră la amiază.

Dar la patru după amiază, doi oameni intrară în cameră, comandantul Sandrago şi John Walters.

— Cum dorm, observă cu duioşie „guvernatorul”.

— Bravii băieţi, zise John Walters. Dar, trebuie să-i sculăm şi atinse umărul lui Raimondo, care era mai aproape de el.

Raimondo deschise ochii şi se sculă brusc.

— Ce oră e, întrebă el, recunoscând pe „guvernator” şi pe Walters.

— E ora patru, dragă prietene. Soarele apune. Peste treizeci de minute va fi momentul potrivit pentru plecare. Benzina e gata, încărcată în bidoane pe spinarea a doi catâri voinici, care sunt mult mai potriviţi de cât caii pentru drumul ce avem să facem. Avem şi uleiul şi unsoare pentru motor. Toate astea au costat vreo două zeci de *milreis*[1]. Apoi mai e chiria catârilor şi a celor doi cai pentru d-voastră, pe care îi vom aduce noi înapoi la

---

[1] Moneda portugheză care valorează 5 fr. 60. Deci 20 milreis fac 112 franci.

Mozambic, când veţi reîncepe din nou deasupra Oceanului, eroica voastră călătorie.

Pe când John Walters vorbea cu Raimondo, comandantul Sandrago trezise pe Marius.

— Îmbrăcaţi-vă, domnilor, le zise Sandrago în limba portugheza. Vă aşteptăm jos, ca să luăm împreună masa de adio.

John Walters tălmăci fraza, râzând şi ieşi cu dânsul.

Raimondo şi Marius se îmbrăcară repede în tăcere. Apoi Marius zise:

— E ciudat! Acum nu-mi pot închipui că acest îndatoritor, John Walters ar putea să ne joace vreo festă! Mi-aduc foarte bine aminte că am avut despre dânsul idei foarte urâte înainte de a dormi. Dar se vede că era din pricina oboselii, căci, zău, acum nu le mai am.

— Hm! exclamă Raimondo, neîncrezător. În orice caz, nu văd ce interes ar avea omul ăsta să ne înşele. Şi totuşi, nu ştiu de ce, dar nu mi-e simpatic, cu toată amabilitate a lui.

— Ah! Cât despre asta! Simpatic nu e. Dar, dacă ne ajută să scăpam pe Jean Bart şi să reîncepem eroicul nostru voiaj cum zice el.... Ei bine! Îl vom îmbrăţişa din toată inima pe acest scump domn John Walters!

După cinci minute coborau îmbrăcaţi cu hainele lor de cercetaşii care în timpul somnului lor, comandantul pusese să le cureţe şi să le calce.

După ce mâncară în grabă, dar destul de substanţial, ieşiră în curte, unde aşteptau doi catâri şi şase cai. John Walters prezenta pe cei doi tineri camarazilor săi, care erau pe cai.

— Colmar, Davids şi Simpson, zise el simplu, arătându-i pe rând.

Raimondo şi Marius strânseră mâna comandantului, mulţumind cu efuziune şi gravitate. Apoi se urcară pe cai.

— Buena fortuna! Buena fortuna! le strigă amabilul, dar puţin prevăzătorul funcţionar portughez. Şi ieşiră în trapul cailor din Mozambic.

John Walters, Marius şi Raimondo precedau pe Colmar, Davids şi Simpson, care erau urmaţi de doi catâri încărcaţi cu benzina şi celelalte lucruri de care aveau nevoie. Până la orele şapte merseră fără să se oprească, pe un drum rău, care, la patru chilometri de Mozambic se depărta de ţărmul mării şi pătrundea în pădure.

— Plaja face curbe foarte mari, explicase John Walters. O vom

regăsi mâine dimineaţă şi vom merge de-a lungul ei până la locul unde aţi lăsat aeroplanul. Da, pentru la noapte e mai bine să luăm drumul ăsta, care taie drept şi ne va duce la nişte barăci făcute de coloniştii portughezi, vânători de elefanţi. Ne vom odihni câteva ore. Apoi, vom porni din nou şi o vom lua de-a lungul plajei.

— Cunoaşteţi ţinutul? întrebă Raimondo.

— Pană la barăci, da! răspunse John Walters. Dar de acolo înainte, nu... În orice caz, e preferabil s-o luăm pe ţărmul marii, caci nu riscăm să ne pierdem.

Când se înnoptă, lăsară cai să răsufle un sfert de oră. Apoi, iarăşi în trap porniră înainte pe drumul acela ce se făcea tot mai prost. Încetul cu încetul deveni o simplă potecă pe care porniră unul după altul.

Din când în când se auzea, în depărtare, strigătul unui elefant, sau, mai aproape, miorlăitul vreunui jaguar sau mugetul unui leu pornit după pradă.

Dar, partea aceea a pădurii, care era relativ destul de frecventata de portughezii din Mozambic, era desigur suspectă fiarelor sălbatice, căci călăreţii nu avură nici o întâlnire neplăcută.

În clipa în care Marius, care-şi păstrase ceasul cu cadran luminos, anunţă că mai erau zece minute până la miezul nopţii, John Walter, care mergea în fruntea lor, zise simplu:

— Sosim chiar acum!

După doua minute îşi oprea calul în marginea unui lac al cărui aspect sinistru impresiona extraordinar pe cei doi cercetaşii.

La licărirea palidă a stelelor se vedea un spaţiu rotund acoperit cu un pământ negricios şi ars de soare în mijlocul căruia se distingea un soi de baracă de scânduri negre, care părea turtita de pământ şi în jur arborii imenşi ai pădurii virgine, atât de înalţi, încât făceau impresia că sufocă.

Şi aceasta impresie lugubră trezi în ei teama de un pericol nedesluşit de care ar fi fost ameninţaţi. Fără voie amândoi ridicară ochii spre John Walters. Şi văzură, o clipă, ochii strălucitori ai acelui om, ţintiţi asupra lor, de data asta bine deschişi şi cu o expresie de bucurie feroce. Dar nu fu decât un fulger. În clipa următoare nu-l mai văzură de cât din profil şi John Walters spuse:

— Ei bine, vom poposi aici. Vom lega caii împrejur. Şi cum pe vremea asta nu sunt pe aici vânători de elefanţi, vom putea dormi liniştiţi până dimineaţa. Se întoarse apoi spre cei doi băieţi

şi fără să ridice ochii le spuse cu glasul său mieros:

— Camarazii mei, Colmar, Davids şi Simpson, care s-au odihnit înainte de a fi pregătit această expediţie, vor veghea la noapte. Pe când vor aprinde focurile şi le vor întreţine pe când noi vom dormi. Şi noaptea viitoare, vom veghea la rândul nostru. Sper, de altminteri, că poimâine, vom ajunge ţinta noastră.

Între timp ceilalţi trei se coborâseră de pe cai şi trăgând catarii şi caii de căpăstru înaintau spre baracă. Şi deodată, pe când ultimul dintre acei oameni trecea pe lângă el, Raimondo Balsan, simţi că i se strecură repede ceva în mâna stângă, pe care o ţinea de-a lungul coapsei. Tresari şi strânse obiectul. Înţelese, pipăind-o, că era o bucată de hârtie şi din clipa aceea nu mai avu alt gând şi altă dorinţă de cât să citească ce era de oarece era sigur că trebuia să fi fost un bilet. Dar, cum să facă? Licărirea stelelor nu ajungea. Marius avea în buzunar lampa electrică; dar cum să se servească de ea, fără a atrage atenţia celorlalţi?

John Walters se dase jos de pe cal. Cei doi cercetaşi îl imitară. Şi deodată, cu un ton pe care se silea să-l facă natural şi calm, cu toată violenţa emoţiei ce simţea, Raimondo zise lui Marius:

— Da-mi lampa ta electrică, sunt curios să văd interiorul acestei barace.

— Foarte bine, zise John Walters, fără să bănuiască ceva. Uitaţi-vă dacă nu cumva serveşte de adăpost vreunei fiare, caci uşa trebuie să fie deschisă. Şi nu uitaţi să ţineţi gata revolverul. Cei doi cercetaşi lăsară caii în grija lui John Walters şi a tovarăşilor acestuia şi, scoţând revolverele, intrară în coliba.

— Iute, zise Raimondo lui Marius, aprinde lampa şi luminează-mă.

Apoi adăogă încet:

— Ia seama! Simpson mi-a dat un bilet.

— Ei, la naiba murmură Marius, care avea obiceiul să-şi exprime sentimentele sub forma unor exclamaţii pitoreşti, dar în fond, inocente.

— Să ne facem că inspectăm coliba, întorcând spatele spre uşa, şopti Raimondo, dar aruncă toată lumina asupra mâinilor mele, ca să pot citi pe când umblu.

Aşa şi făcură. Şi desfăcând biletul, Raimondo văzu câteva cuvinte scrise cu creionul, într-o italienească fantastică, cu o ortografie extraordinară, dar scrisă clar, deşi fără nici o punctuaţie. Şi citi dintr-o ochire, cele ce urmează:

„Dacă ţineţi la viaţă, nu dormiţi şi ţineţi în mână revolverele. John Walters e banditul Braţ de Sânge. Şi eu sunt condamnat şi

voi fugi la noapte. Eu nu ştiu italieneşte şi am pus pe un prieten din Mozambic să-mi scrie acest bilet”.

La lumina lămpii electrice, Marius văzu chipul lui Raimondo, pălind.

— Ce e? întrebă el îngrijorat.

Cu un gest brusc, Raimondo vârî biletul în buzunar şi repeta în şoaptă cele scrise într-însul.

Marius nu-şi putu opri o exclamaţie. Amândoi se priviră lung. Dar în clipa aceea auziră un zgomot de voci, venind de afara şi văzură la lumina palidă a stelelor pe Colmar şi Simpson care se certau cu violenţă.

Davids la doi paşi aprindea focul, fără se sinchisească de ei. Iar John Walters cu căpăstrul în mână, murmura în italieneşte:

— Ei, la dracu, n-o să sfârşească odată?

Nu vedea pe cei doi cercetaşi, cu revolverele în mână. Şi cearta deveni din ce în ce mai violentă. Raimondo şi Marius nu înţelegeau nici cauza, nici scopul, deoarece cei doi se certau în limba portugheză.

Marius văzu o lamă lucind în mâna lui Colmar. Se repezi ţipând, dar era prea târziu. Mâna germanului, ridicându-se cu repeziciunea fulgerului, împlântă lama până în plasele în gâtul lui Simpson.

Nenorocitul bătu aerul cu braţele şi căzu greoi pe spate, pe când Colmar îşi trăgea cuţitul din rana din care ţâşnea un val de sânge.

Marius ramase împietrit. Şi abia atunci John Walters se duse la Colmar şi gesticulând cu violenţă îi vorbi pe un ton ridicat.

Cei doi băieţi îngenuncheaseră lângă corpul lui Simpson, dar văzură imediat ca era mort. Avură atunci amândoi acelaş gând.

— E un asasinat premeditat, murmură Raimondo. Să ne sculam şi să luăm seama.

Dar John Walters care venea spre ei le zise cu o voce în care se citea bine ipocrizia:

— E mort, nu-i aşa?

— Da, zise Raimondo tremurând de indignare şi de furie.

John Walters ridică din umeri şi cu o compătimire perfect simulata, dar nu mai înşelă pe cei doi tineri zise:

— Bietul băiat! Nu se înţelegeau niciodată el şi Colmar. Asta, trebuia să se întâmple odată şi odată. Simpson, cu un moment mai înainte îl insultase mai grav ca de-obicei. Colmar, care e violent, nu s-a putut abţine şi…. Ah, dragii mei prieteni, tovarăşii mei s-au cam sălbăticit în ţara asta…

Raimondo şi Marius ar fi vrut să-i strige în faţă toată indignarea lor şi se gândeau că acum ar fi fost momentul să îndrepte armele asupra celor trei mişei, care asasinaseră pe Simson. Dar, doi tineri de şaisprezece ani, care părăsiseră doar de câteva zile viaţa de familie, n-au pentru omucidere – fie ea chiar necesară – decizia rapidă, energia oamenilor înăspriţi de primejdie şi aventuri.

Uciseseră, ce e drept, doi sălbateci, dar atunci se apărau, pe când acum, să ucidă cu sânge rece pe acei trei oameni nemişcaţi… desi presimţeau că erau inamicii lor cei mai înverşunaţi, totuşi nu se puteau hotărî s-o facă.

În timpul acesta Walters vorbea foarte însufleţit cu Colmar şi când tăcu acesta bătu pe umeri pe Davids, care se ridică de jos. Amândoi ridicară cadavrul lui Simpson şi îl transportară în noapte, spre drumul pe care veniseră.

John Walters, apropiindu-se de cei doi cercetaşi, le zise liniştit, ca şi când n-ar fi observat aerul lor ameninţător:

— Sper că nu veţi păstra o impresie urâtă despre această dramă. Simpson, era prefăcut şi rău. El ar fi omorât într-o zi pe Colmar, dacă acesta nu i-ar fi luat înainte. Aici nu există legi. Fiecare se apără şi-şi face singur dreptate.

— Nu importă! răspunse Raimondo. De vreme ce ştiai, era de datoria dumitale să împiedici această crimă.

— Nu mă gândeam că se va petrece chiar în momentul acesta. Dar, hai mai bine să schimbăm vorba, vreţi?

Şi schimbând tonul, întrebă, zâmbind:

— N-aţi văzut nimic suspect în colibă, nu-i aşa?

— Nu! zise Marius.

— Atunci duceţi-vă şi vă odihniţi. Voi veghea eu şi cu camarazii mei.

— Aveţi dreptate, zise Raimondo. Vino, Marius şi ca şi cum ar fi vrut să-i arate lui Walters că drama era uitată, puse revolverul la brâu. Marius îl imită şi amândoi intrară în baracă, închizând uşa după ei.

CAPITOLUL III
Afară şi înăuntru

Singur, în picioare, lângă caii şi catârii legaţi de parii bătuţi în jurul colibei, John Walters aşteptă întoarcerea lui Colmar şi a lui Davids. Din când în când azvârlea în cele două focuri bucăţele de lemne pe care le pregătise Davids. Când văzu prin întuneric, pe cei doi întorcându-se, le ieşi înainte. Şi câte şi trei formară un grup compact la vreo două zeci de metri de colibă.

— Ce fac? întrebă Colmar, încet.

— Sunt înăuntru.

— Bănuiesc ceva?

— Nu, nu cred. Sunt doar emoţionaţi şi surprinşi.

— N-ar avea de ce să fie bănuitori deoarece nu e pentru noaptea asta… Apropos John, ai hotărât?

— Aşa e, zise Colmar. Când vom da lovitura?

— M-am gândit, răspunse John Walters. E mai bine ca să ne punem planul în execuţie, să aşteptăm ca aeroplanul să fie montat şi gata de plecare… Înţelegeţi-mă bine! Mai întâi; ca să nu trezesc vreo bănuială, n-am mai vrut să-i întreb în ce loc e ascund aeroplanul. Apoi spre a-l remonta e mai bine ca să avem şi concursul lor. E un aparat de model nou. Poate că ţi-ar fi greu să-l montezi singur, Colmar.

— În cazul ăsta? observă Colmar…

— În cazul ăsta, le vom zbura creeri când aeroplanul va fi gata să pornească. Vom azvârli cadavrele în vreun tufiş, unde vor fi mâncaţi de fiare, e singurul mijloc de a-i face să dispară, fără ca cineva să le mai dea de urmă. Dar până atunci, să nu stricăm lucrurile. Să nu spunem nici un cuvânt, sau să riscăm vreun gest, care să le dea alarma. Şi tu Colmar, mâine dimineaţa, înainte de plecare, te vei duce să le exprimi părerea ta de rău pentru gestul de furie şi de apărare, care te-a făcut să împlânţi cuţitul în gâtul lui Simpson.

— Ai dreptate, John, spuse germanul cu un zâmbet şiret. Dar ce facem până la ora plecării?

— Tu şi Davids întreţineţi focurile şi păziţi caii şi catâri? Trebuie neapărat ca noaptea să treacă în linişte şi să nu se mai întâmple incidente de genul ăsta. Cât despre mine, cad de somn.

Mă voi înfăşură în manta şi voi dormi lângă baracă. Şi cei trei oameni se apropiară de colibă. Dormeau oare cei doi cercetaşi? Nu, desigur, pe când, afară, cei trei bandiţi complotau împotriva lor. Raimondo şi Marius se înţeleseseră şi ei ce aveau să facă.

Abia intraţi în colibă, după ce închiseră uşa, o baricadaseră cu un lemn destul de solid pe care îl găsiseră într-un colţ. Apoi cu lanterna electrică în mână, gata s-o aprindă şi cu revolverele într-alta, stând jos umăr la umăr şi cu spatele rezemat de partea cea mai solidă a baracei, începură să discute cu glas înăbuşit, în mijlocul întunericului.

— Raimondo, zise Marius, tu ai o idee? Care?

— Ideea mea e să stăm liniştiţi, dar în gardă până mâine noapte.

— Şi dacă putem fugi în noaptea asta?

— Nu! Nu, n-am putea fără să ucidem pe aceşti trei bandiţi, căci dacă plecăm trebuie să luăm cu noi cel puţin catârii cu benzina, uleiul şi unsoarea. Şi îţi mărturisesc că n-am curajul să trag cu sânge asupra lor. Ori cât ar fi de criminali…

— Adevărat, zise Marius – şi eu simt ca şi tine!

— Afară de asta, am risca să ne rătăcim noaptea asta, dacă vrem să tăiem prin pădure. Iar ca să ne întoarcem şi s-o luăm iar pe marginea mării de la locul unde deviază drumul, adică la patru chilometri de Mozambic, vezi ce ocol imens ar trebui să facem. Pe când mâine noapte va fi cu totul altfel. Mai întâi vom fi atunci pe plajă şi nu vom mai risca să ne rătăcim. Apoi, va fi rândul nostru să veghem. Şi pe când bandiţii vor dormi, vom putea fugi luând cu noi nu numai catârii, dar şi caii, aşa că le va fi peste putinţă să ne mai ajungă.

— Bravo, răspunse Marius. Dar eu cred că John Walters va veghea cu noi mâine noapte.

— Asta nu mă îngrijeşte, răspunse Raimondo. Voi avea în buzunar basmaua mea de cercetaş şi la momentul oportun ne vom arunca asupra lui John Walters şi eu îi voi astupa gura pe când tu îl vei lega cu o frânghie peste braţe şi vei face un nod solid ca să nu se mai poată mişca.

— Foarte bine zise Marius, dar ştii ce, mă gândesc că am făcut rău că am baricadat uşa, căci dacă bandiţilor le vine în gând să ne joace festa în astă noapte şi încearcă să pătrundă în baracă, găsind uşa baricadată, vor pricepe că ne ferim şi atunci…

— Aşa e şi pe urmă, sunt capabili să ne fure caii şi să fuga lăsându-ne aici.

— Mai bine scot lemnul de la uşă şi prin crăpătură vom putea

supraveghea caii şi catârii.

— Şi dacă bandiţii intră, ne sculăm, tu aprinzi lampa şi cel mai mic gest tragem…

— Da!

Scoaseră iute bârna pe care o puseseră şi uşa rămase aproape închisă. Prin crăpătură, Marius putea vedea la lumina focului pe cei trei oameni grupaţi la o mică distanţă. Apoi întorcându-se la Raimondo îi zise:

— Ştii ce cred eu, Raimondo? Cred că bandiţii ăştia vor să ne ucidă, să ne fure aeroplanul ca să câştige premiul Carnegie.

— Aşa trebuie să fie căci afară de aeroplan nu văd ce i-ar putea ispiti la noi, căci bani, ştiu că abia avem cu ce plăti benzina şi caii.

— Desigur şi presupun că unul dintre ei trebuie să fi fost aviator. Colmar asta e german. Poate că a făcut serviciul militar la vreo secţie de aviatori.

— Poate că şi John Walter… E unul din acei aventurieri, care trebuie să fi învăţat de toate, riscând totul.

— În orice caz, declară Marius, n-au pus încă mâna pe „*Aeroc*”.

— A, nu! răspunse cu energie Raimondo şi cei doi cercetaşi tăcură. Orele trecură încetul cu încetul şi în sfârşit primele licăriri ale zorilor începură să pătrundă în colibă prin uşa întredeschisă şi printre crăpăturile dintre scânduri. Cei doi cercetaşi, care nu închiseseră ochii toată noaptea, se priviră şi se înţeleseră fără a-şi vorbi. Punându-şi revolverele la brâu, se ridicară şi ieşiră, făcându-se că-şi întind braţele ca şi când abia atunci s-ar fi deşteptat dintr-un somn adânc. La zece paşi, în faţa unui foc care se stingea, Davids, şezând turceşte, fuma liniştit din pipă. Ceva mai departe, Colmar se distra curăţind cu cuţitul – acela cu care asasinase pe Simpson – o cracă ruptă dintr-un arbore. Întins lângă baracă şi înfăşurat în manta până peste ochi, John Walters dormea. Catârii şi caii şedeau nemişcaţi.

Colman, văzând pe cei doi băieţi ieşind din colibă, azvârli repede craca, vârî cuţitul în buzunar şi apropiindu-se de ei le zise scoţându-şi pălăria de pâslă diformată şi exprimându-se într-o italienească scâlciată cu un oribil accent prusac:

— Tinerii mei domni, va cer scuze pentru cele întâmplate aseară. Şi fiindcă cei doi tineri făcură fără voie un gest de repulsiune, Colman, simulând admirabil o puternică emoţie, adăogă:

— Va rog, daţi-mi voie să mă explic. Veţi înţelege că nu sunt un asasin. Simpson mă ura, mă provoca…

Şi germanul vorbi mult, povestind o istorie complicată, spre a dovedi că fusese în legitimă apărare.

— Buna dimineaţa, bravii mei prieteni, zise o voce dulce şi voioasă.

Cei doi cercetaşi se întoarseră: John Walters le întindea mâinile. Cu toată sila ce o simţeau, i-o strânseră şi ei.

Pe când Colmar şi Davids pregăteau cele necesare pentru făcut cafeaua, Raimondo şi Marius conversau liniştit cu John Walters:

— Marea e colo înspre Vest, zise John întinzând braţul în direcţia ridicată. Vom tăia de-a curmezişul pădurea, luându-ne după urmele fiarelor, care merg dea lungul unui râu la treizeci de metri de aici. Şi e evident ca acest râuleţ curge de la vest la est ne va conduce la Ocean.

Vorbiră apoi despre timp, care promitea să se menţie frumos. Băură cafeaua şi trei minute după aceea ieşind din pădure, ajunseră la râu.

Era, în realitate, un mic curs de apă, lat de şase-şapte metri. Dar cum să găsea în anotimpul secetei, apa nu curgea în mod egal, ci ici şi colo mai adâncă sau mai strâmtă, fără a cuprinde niciodată toată albia.

— Minunat, zise John Walters. Nu vom fi nevoiţi să mai umblăm pe drumuri rele. Vom lăsa animalele să treacă prin albia râului, căutând numai să nu ne spargem capetele de trunchii de arbori răsturnaţi şi să nu ne gâtuim cu lianele.

A se citi urmarea capitolului:

Braţ de sânge

În fascicula numărul 2.

Les Trois Boy-Scouts, *de Jean de La Hire*

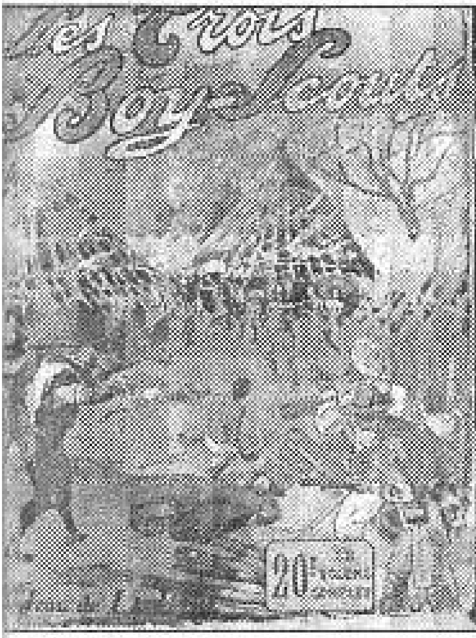

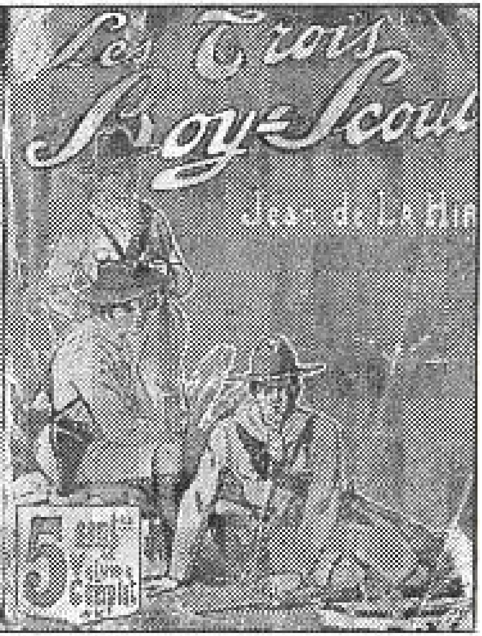

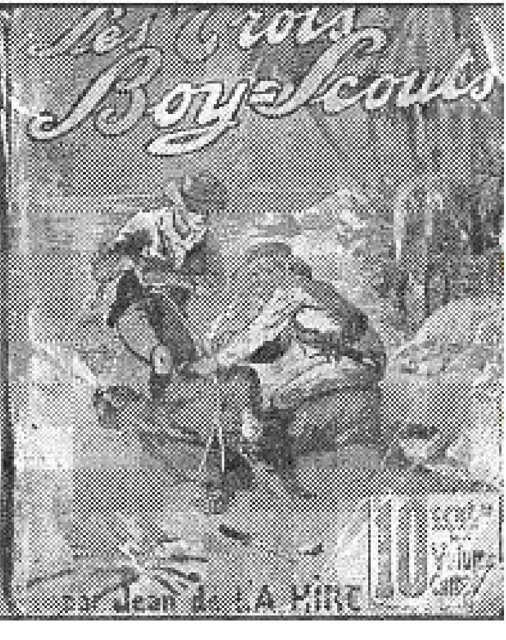

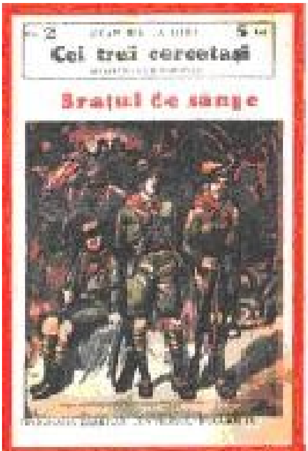
Cei trei cercetaşi
Braţul de sânge

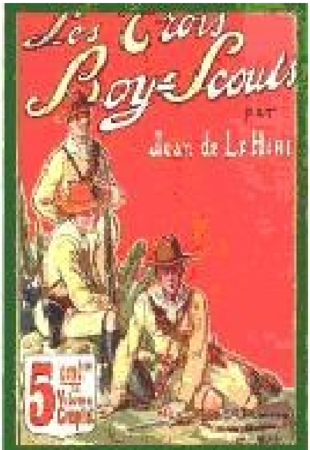
Les Trois Boy-Scouts
par
Jean de La Hire
5

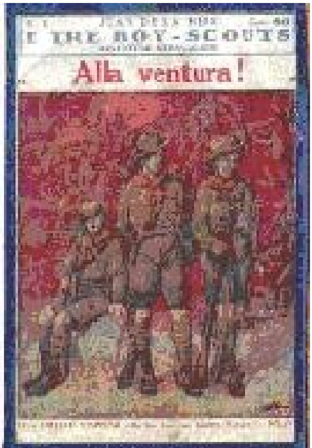
JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
Alla ventura!

JEAN DE LA HIRE
5
Cei trei cercetaşi
La voia întâmplării!

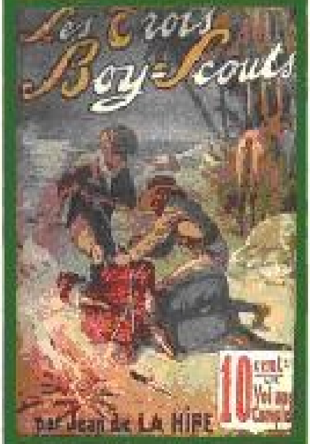
Les Trois Boy-Scouts
par Jean de LA HIRE
10

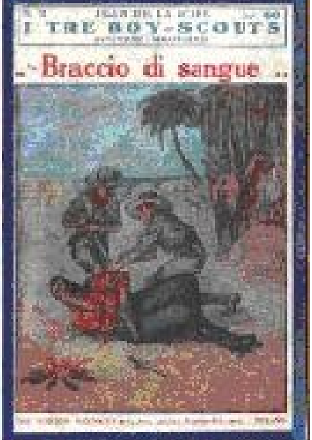
JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
Braccio di sangue

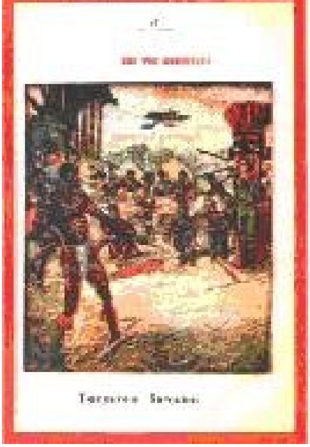

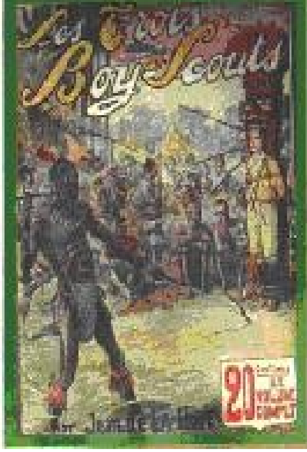
Les Trois Boy-Scouts
20

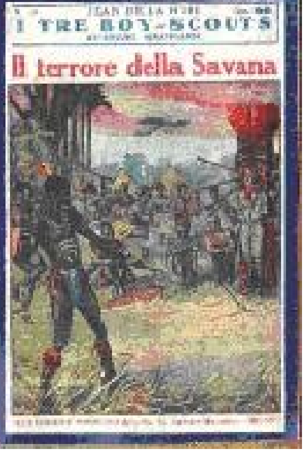
JEAN DE LA HIRE
I TRE BOY-SCOUTS
Il terrore della Savana

16 Pagini EXEMPLARUL In ţară 3 Lei In străinătate 6 Lei 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTĂMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI